

I. évfolyam

Budapest, 1927 január 1

526.396

1. szám

Délibáb

3

8701

Megjelenik minden szombaton

ORSZÁGOS KÖNYVTÁR
Budapesti Könyvtár
1927. -276-37.

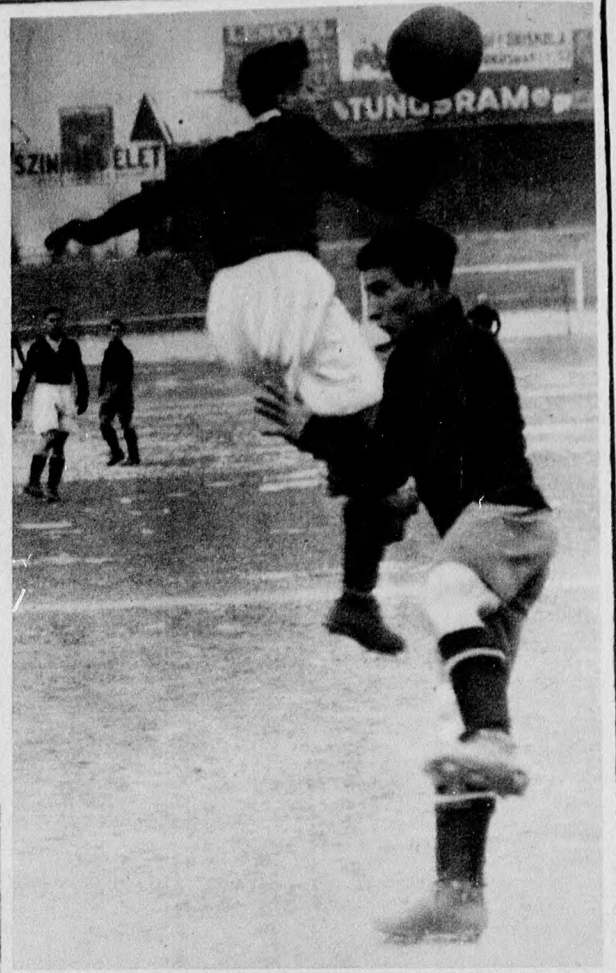
ORSZÁGOS
KÖNYV-
TÁR



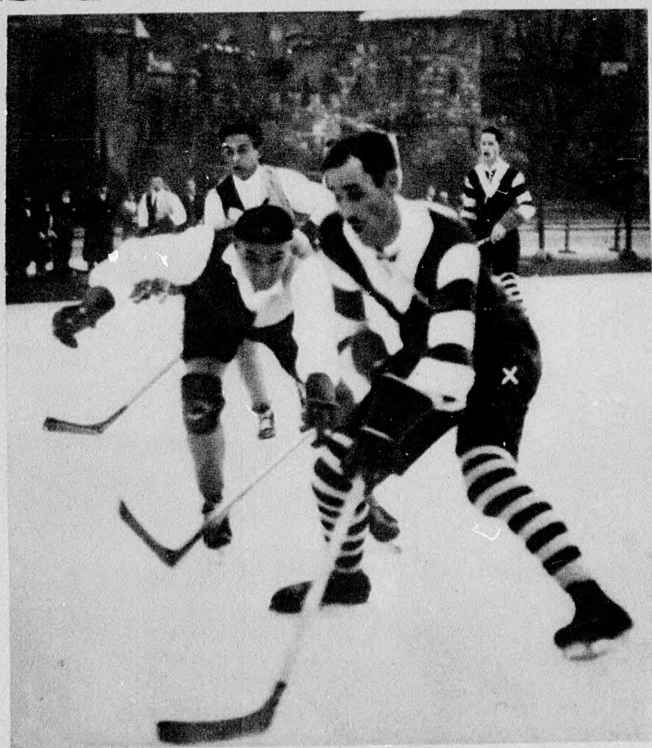
Portré, egy élettermi asztal mellől, Szilveszter éjszakáján



A Magyar Női Vívó Club nemzetközi versenyének hősnői: Fodoriné Orbán Böske, Ellen Ossiier világbajnoknő és Durand Zsuzsi



FTC—Slávia 2:1 (0:0) Rázsó fejel



Dempsey (+) a bécsi W. E. V. kanadai játékosa volt a vasár-napi koronghokki mérkőzések legjobb embere



Keltős bécsi győzelmet hozott a W. E. V. budapesti látogatása, amit érthetővé tesz az, hogy nálunk csak most tértek át a bandy-ról a koronghokkira



UTE—Slávia 1:0 (1:0). Beneda kifut és Puc lába elől kaparintja meg Kratochwill beadását



Kratochwill lövés előtti

A MAGYAR VÁLOGATOTT SPANYOLORSZÁGBAN



A magyar válogatottak a vigói polgármesternél (1). Az expedíció vezére Kiss Gyula (2) szövetségi kapitány



Hatalmas ovációval fogadják az autóbusszon érkező magyar csapatot a vigói pályára bejáratánál



Fogl II. barátságosan oldalba támogatja Monjardínt, a veszedelmes madridi csalárt, mialatt Weinhardt kiüklözi a labdát



A második gól — öngól. Obitznak nem sikerül a kapuonatról kikanalazni a labdát. A spanyol játékosok közül Valderrama és a bekööltt fejű Monjardín láthatók



Fogl Jóska, sikeresen leszerelte az ördögös Monjardínt!



Weinhardt rávetéssel ment a vigói spanyol-magyar mérkőzésen



Valderramā és Obitz párharcra a lab.



INNEN

ÖZZOZÁZ



Ujra működik a Vezuv



Amerikai revü-görlok szilveszter éjjeli mulatsága



A berlini divatkirálynőválasztás résztvevői. A 71-es számú. Csuppy Antónia, a magyar pályázó



A legújabb divatú harisnya, himezve és festve

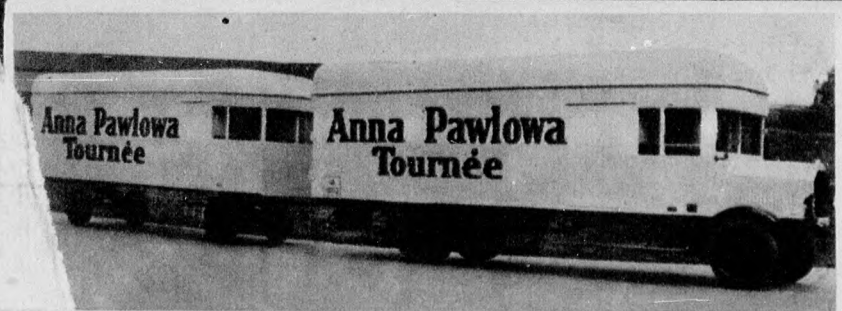


Miss Boone amerikai

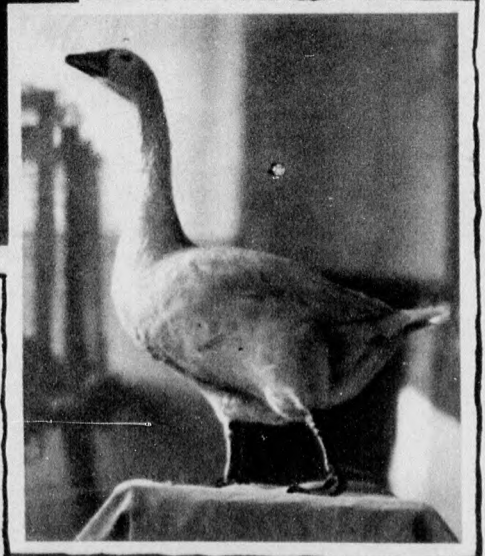
spanyol táncosnő, aki most Párisban arat sikereket



Gyönggyel himzett legújabb divatú harisnya



Pawlowa Anna, a híres táncosnő ezen az autón szállítja világszerte társulatának díszlet- és ruhatárát



Ujpesti baronfi-kiállítás. Emdeni lud



Egy városligeti villában vacsoráztunk április harmincadikán. Éjjel után bekisértük a városba a hölgyeket s amikor a kapu előtt magunkra maradtunk hárman, fiatal emberek, az egyik azt tanácsolta, hogy menjünk ki a városligetbe, ahol a nép megvárja május elsejét. Kocsiba ültünk s tíz perc múlva künn voltunk.

Az úgynevezett vurstli azt a benyomást tette rám, mintha vasárnap délután volna, csak hogy napfogyatkozás idején. Az ördöghinták, csónakhinták sikoltó verklhang mellett forogtak. Fantasztikus bárkák függtek a hintaköteleken, fellendültek a sötét égbolt felé, a nagy kerék örült gyorsasággal forgott s alatt a mindenféle színű lámpák közt, a pazar fényben ragyogó ringlispilek körül negyven ezer ember várta május elsejét. Megdöbbentő látvány volt ez az éjjeli vasárnap délután. A vendéglőkben egy hely se maradt üresen. Az asztaloknál énekeltek az emberek, négy-öt budakeszi banda csattogott, a mutatványos bódék kikiáltói túlköltek, harangoztak, kiabáltak, nádpálcáikkal csapkodták a vászonra pingált csataképeket s ebben a nagy zsvajban időről-időre pokoli robajjal zúdult le a hullámvasút vaskocsija, tele visító eselédleányokkal.

És tele volt a levegő orgonával. Kis leányok nyalábszámra adták el a frissen szedett virágot s a hűvös tavaszi éjjel terhes volt ettől az illattól.

Sokáig kőszáltunk a tolongó áradatban s körülbelül félhárom lehetett, amikor beszédbe ereszkedtünk a panoptikum kikiáltójával.

— Ne mulasszák el az urak — mondta, — mert ilyet még sohasem láttak.

Azzal megint ordítani kezdett a lassan vonuló tömeg felé:

— Itt látható Zájén Abdallah, a három méter magas szerecsen óriás! Bemutatja hazája fegyvertáncait, az afrikai hadi-üvöltést és kétméteres pallosával többször ellensége felé suhint! Első hely húsz, második hely tíz, harmadik hely csekély öt krajcár!...

Megint felénk fordul:

— Tessék, urak, nem fogják megbánni.

Bementünk a panoptikumba, amelynek utolsó termében volt a szerecsencsoport színpadja. Már akkor nagy volt ott a füst és a lócákon emberek bóbiskoltak. A közepén kétágú gázlámpa alatt volt a pódium, ennek a szélén ültek a szerecsenek. Az előadás csak egy félóra múlva kezdődött, de azért már elegen voltunk nézők. A legutolsó sorban a falnak dőlve négy csirkefogó aludt egymás mellett. A lóca szélén egy öreg úr szívta virzsináját. Egy másik lócán hátracsapott sipkával egy baka ült, mellette a szeretője — kövér, piros leány, aki a katoná vállára hajtotta fejét és aludt. Ez is bóbiskolt már, de néha felriadt s ilyenkor nagy vörös kezét végighúzta a leány simára fésült fején.

Vártunk, vártunk és egyre többen jöttek. A lócák lassan megteltek, a füst már tűrhetetlen lett, a gázlámpák majd hogy el nem veszték benne.

Egy cilindres úr járkált a dobogón és beszélt a négerekkel. Majd az első csengetésre a sarokban megmozdult egy csomó piszkos pokróc és kimászott alóla Zájén Abdallah, a szerecsen óriás. A csirkefogók is felébredtek s azonnal nevetni kezdtek. Abdallah nyugtózott.

Igazán nagyon magas volt, de végtelenül, szomorúan sovány. Meg lehetett számlálni a bordáit s a lába mintha tisztára csak csontból lett volna. A karja volt a legvékonyabb. De a szeme tűzben égett, fehéren világított ki fekete arcából.

— Abdallah! Abdallah! — kiáltottak, akik már ismerték. Egy idő óta népszerű volt a ligetben.

Ő is mondta:

— Abdallah — és mosolygni próbált hozzá.

Már fullasztó meleg volt a teremben, nem volt elég világos. És piszkos mindennütt. A baka hortyogott, mire meglökdösték. Erre a szeretője is felébredt s dörzsölte a szemét.

— Aj de randa — mondta a katoná, mint aki rúd látványra ébred.

Abdallah a pódium elé jött és köszönt nekünk. Valahogy törte a német szót.

— Hová való? — kérdeztük.

Száraz kezével nagyon megszűre mutatott és mondta:

— Afrika, Afrika.

Szomorúnak látszott s önkéntelenül is megkérdeztem tőle:

— Miért nem megy vissza?

— Nincs pénz — felelt.

Aztán elmondta, hogy azért szökött meg, mert pénzt akart szerezni. Az a német, aki Berlinbe vitte, kifosztotta. Kosztért, ruháért — még ezért is — mindent levont. Ügyetlenül burkoltan azt is megmondta, hogy egy leánnyal szökött meg. Szeretett volna egy állatkertbe bejutni, de nem vették fel sehova. Ugy beszélt az állatkerttről, mint valami nagy akadémiáról, ahová nehéz bejutni, ahol lenni dicsőséges és jó. Itt éppen volt egy kis rongyos trupp, hát beállt ide.

Kelletlen mozdulatot tett a kezével, amikor róluk beszélt. Ezek nagyon másodrangú szerecsenek lehetnek. Aztán köhögni kezdett és a mellére mutatva rekedt hangon mondta:

— Krank... Krank...

Láttuk, hogy fekete arca lázban ég. Köszöntés, minden szó nélkül odább ment, vállára húzva a kopott futószőnyeget — mint primadonna a belépőjét — és furesán emelve a lábát, másfelé lődörgött.

— Abdallah, Abdallah — kiabáltak túlna a suhancok. Balról hívták. Abdallah népszerű volt.

Megint csengettek s a cilindres úr a pódiumra lépett.

— Nevem Weisz Vilmos igazgató — kezdte s rövid, betanult beszédben elmondta, kik ezek a feketék és mit fognak csinálni.

Azzal visszatette fejére cilindrerét s egyet füttyentett. Megszólt a dob és egy bánatosan ríktó síp, amely mindig ugyanazt a három-négy hangot fujta. Volt ebben valami nagyon idegen vágyakozás, szomorú egyhangúság, amint a két hangra hangolt síp rikoltozni kezdett. Észre se vettük, már táncoltak a zenére a feketék. A közönség nagyokat röhögött a rángatózó, csoszogó, alig-alig forduló táncon. A négerek járták komolyan, nem hederítve semmire.

A tánc után következett Abdallah száma. Ezúttal borzalmasnak ígerezett látszani szegény. Nagy pajzsral, pallossal jött be s a vállán hatalmas új függött. A fogát csattogtatta, kimeresztette a szemét és elkezdte a fegyvertáncot.

— A hadi fegyvertánc! — jelentette Weisz Vilmos úr.

Abdallah nagyot csapott a pallossal pajzsára s torokhangon kiabált, hadarva az ő nyelvén, amely tele volt á és r betűvel. Különös ritmus szerint toporzékolt, suhintott a pallossal, feje fölé kapta a pajzsot, egyre nagyobb hűvvel járta. A pódium porzott, ahogy ez a nagy csont ugrált rajta, színlélt ellenséggel küzdve. Egyre jobban ordított, a pallost mind gyorsabban forgatta, a pajzsot hozzáhozta csapdosta. Hátról sorban álltak a feketék, verték a dobokat, énekeltek, sípoltak s mindez ugyanarra sánta ritmusra ment, amire Abdallah táncolt.

Láttuk, hogy fogta a mellét és folyton köhögött.

— Nem bírja ezt a klimát — mondta Weisz Vilmos úr.

A klimát nem bírta szegény, de azért táncolt, ugrált, verte a pajzsot és ordított, amikor a köhögés engedte. A közönség nagyszerűen mulatott, nevetett, tapsolt s folyton ordította a nevet:

— Abdallah! Abdallah!

Most nagyon oda volt a nyomorult Abdallah s már úgy látszott, hogy a táncot se bírja. Inkább csak dobálta iromba nagy testét, feje le-lecsuklott a mellére s a karja alig bírta a pallost. A toporzékolása is mind egyre kisebb térre szorított, végre már csak egy helyen emelgette a lábát. Aztán minden előzetes táncforgás nélkül egyszerre végigcsúszott a dobogón, nagyot zuhanva.

Óriási röhögés lett a teremben. Hátról tapsoltak és mind a négy csirkefogó egyszerre füttyülni kezdett.

Abdallah nem kelt fel. A röhögés lassan elhalt s a feketék éneke is abbamaradt.

Csak a dob szólt még egyre, panaszos, kongó hangon.

Weisz úr felment a pódiumra és emelgetni kezdte Abdallat. A nagy test nem mozdult, csak a fejét próbálta fel-

emelni, de lehanyatlott. Már akkor ott volt mellette egy fekete leány. Ez lehetett az, aki megszökött vele. Nem bírták felemelni. A dob egyre szólt, kongott hátul, az énekesek mögött, aztán egyszerre abbahagyta. Elhallgattatták. Mindenki felállt a lócára, hogy lássa, mi lesz a szerecsennel. Abdallah pedig köhögni kezdett, oly borzasztóan, hogy szinte fájt hallgatni. Csak egy vadember tud így köhögni: mélyről, hörögve, félig ugató hangon, nagyon kínosan.

Weisz úr izgatott volt. Megizzadt az emelgetésben, aztán egyet gondolt, levette cilindrerét és így szólt:

— Tisztelt közönség, hirtelen közbejött rosszul miatt... az előadás megtartása... elnézés kéretik...

Hogy nem boldogult, rámutatott az egyre köhögő Abdallahra és a maga hangján mondta:

— Nem lehet tovább, most rájött a roham!

A közönség látni akarta, milyen az, amikor rájön a roham, de a panoptikum emberei lassan kitudszkolták a népet. Néhányan — az úribb része és a baka, aki nem hagyta magát — benn maradtak.

Most még borzasztóbban hangzott az üres teremben Abdallah köhögése. A négerek nekiestek, felemelték és lecipelték a pokrócokra. Mellette jajgatott, üvöltő hangon sirt a leány. Megborzongott a hátam, olyan rémületesen idegen volt nekem ez a jelenet. Oly erősen éreztem azt a rettenetes nagy faji különbséget Abdallah és magam közt. Oly távoli, oly ismeretlen volt ez a sírás, ez a sakálugatáshoz hasonló köhögés, az a sok mereven bámuló fekete arc, amelyen az én európai szemem semmi nyomát nem bírta meglátni a részvétnak.

Abdallahnak egy kék zsebkendővel törölték a vért a szájáról. A köhögés gyengült. De a nyomorult fekete szeretője most még jobban sivitott és verte a combját. Weisz úr szaladgált, valóságos cikázott ide-oda a fekete csoport és a vízvezeték közt, hozta a vizes kendőket és kiabált:

— Steiner, szaladjon orvosért! Az ajtóban még hallottam a néger leány síró ordítását, amint ezt sirta: — Abdallah!

Kiértem az útra, ahol most még sokkal több ember zsvajgott. Kelet felől vörös volt már az ég, derengett. Hűvös volt kinn és minden tele, tele orgonával. És ahogy neki akartam indulni a tolongásnak, utat szorítottak a tömeg közt, mert jöttek a szocialisták. Elöl a vörös zászlót hozták erős, szép fiatal emberek, utánuk tömött nyolcas sorokban frissen jött a többi. Énekeltek és daluk messze viharzott el a sok ezer ember felett. Hogy közelünkbe értek, már mindenki énekelte, süvöltve harsogott, zengett az induló. A Marsaillaise-t énekeltek május elsejére napkeletkor és talán csak egyedül én tudtam, hogy benn a piszkos szőnyegek haldoklik a forró Afrikának egy nyomorult árva gyereke, aki nem tudott, hiába, nem bírt bejutni az állatkertbe.



Krank... Krank...



Nem bírták felemelni

Ki tette? Ki tette?

Amerikai történet
Ita
C. Wells

ELSŐ FEJEZET.

A művészek.

Egy művész műterme berendezésének választékossága — különösen a Washington Square-en — gyakran fordított arányban áll a képekhez, melyek ott létrejönnek.

De Tommy Locke műterme ellenmondott ezen állításnak, amikor is úgy az egyik, mint a másik esetben megmaradt az arany középúton. Gúnyolódó természetű barátja, Henry Post tényleg azt állította, hogy Tommy művészi drapériái és képei csodálatos egyformaságot mutatnak... ugyanis azt, hogy teljesen hiányzik belőlük minden egyéni sajátosság.

De Tommy nem vette rossz néven az ilyen megjegyzéseket; jólelkű mosollyal festegette tovább örökösen kék és zöld tájképeit, melyeket nem tudott teljesen elhízázott tartani az, ki fogékony bizonyos határozatlan elemesódó bájak iránt.

És ha Tommnak a műtermében nem is voltak magastámlás, dúsan faragott olasz karosszék, lovagi vértetű ember, gömbölyű pápaszeművegét széles szarukeret fogta körül és laza puha gallérja köré lógó fekete művésznyakkendőt kötött.

Szeretett egynemely túlzást, mely emlékeztetett kissé a vicclapok festő-karikaturáira. Fekete haját kissé hosszabbra növesztette, mint a többi ember, gömbölyű pápaszeművegét széles szarukeret fogta körül és laza puha gallérja köré lógó fekete művésznyakkendőt kötött.

Elvértve ugratták őt ezért a különöségért, mely ellenmondott tulajdonképpeni lényének, de ő nyugodtan azt felelte, hogy csakis ez a külső adja meg neki a jogot, hogy hozzászámítsa magát a művészek nemes céhéhez, mire Post, egy pillantással ködös tájképeire, gúnyosan vetette oda:

— De azért mégis meg lehet állapítani, hogy címei megválasztásában határozottan rejtett tehetség jelentkezik.

— De jólesik, amikor megértik az embert — mondotta Locke, — igen, én is úgy vélem, hogy elnevezésem „Melankolia szomorú fűzek között” éppolyan találó, mint meggyőző.

— Hacsak éppen ezt akarja, azt ajánlanám önnek, hogy nevezze el „Siralmas kép”-nek — jegyezte meg Kate Vallon.

Ez a három, akikhez még kis főszereplőnek hozzátartozott a bájos Pearl Jane Cuttler, baráti kvartett volt, kik összejöttek majdnem mindig Tommy Locke termeiben.

Pearl Jane furcsa keresznevét anyja két szomszédasszonyának köszönhette, kik keresztelőre vitték. Eleinte sokat bosszantották vele, de végül mégis csak megszokták. Csúpan az a kérdés várt még elintézésre, hogyan fogja elkészíteni ez a kislány műremekeit, mert eddig még egyetlenegy se hozott létre.

Amit eddig maszatolt, az nem ígért valami sokat, de a kis művész vidám bizakodással azt állította, hogy egy napon mégis csak kitar majd a tehetsége és akkor olyan képeket fog festeni, mint Tommy.

— Az ég szerelméért — tört ki Post, — ha mindenáron követendő példát akar, keresse őket inkább a reklám- és plakátfestészet akadémiáján vagy pedig a folyóiratok számára rajzoló grafikusok egyesületében, de ne hagyja magát elcsábítani Tommy zöldes erdőszakadékaival és kék sziklabarlangjaival.

— Egészen eltereltek engem ötletemtől — mondta Kate, ki bővíben volt az ötleteknek, — a mi kis barát-

nők itt, Pearl Jane, sohasem volt még álarcos bálon. Rendezne-e egyet, Tommy? Segítségére leszünk benne.

— Szívesen festek neki egyet — vélte Locke, — akkor legalább láthatja, hogy milyen.

— Azt ugyan nem láthatja — magyarázta Post, — ön azt hiszi, hogy sokkal többet tesz bele a képeibe, mint amennyit rajtuk tényleg „látni”... és Pearl Jane valóban látni szeretne egy ilyet.

— Hát nem bánom. — És némi gondolkodás után így szólt: — De nem nagy kavarodással, ugy-e? És nem hívunk meg senki mást, csak az ismerőseinket. Semmi nagy tömeget... és korán kezdődik és nem ér véget túlságosan későn.

Miután erről megnyugtatták, Kate Vallon és Henry Post kapták a meghatalmazást, hogy böles belátásuk szerint megtegyék intézkedéseiket az álarcos bálra, Pearl Jane tiszteletére.

A bál estéjén, amikor Pearl Jane magára öltötte hollandi paraszt-kosztüm jelmezt, melynek merev csipkefőkötője alatt kedvesen mutatkozott szép fürtös feje, nem tudta megvárni az időt és jó korán szaladt át Tommyhoz.

Ott találta őt egy barátságában, csuklyával, amint festőállványára előtt állt és elmerült egyik képe nézésébe.

— Igazán tetszik ez magának, Pearl Jane? — kérdezte a festő nyomatékosan, amikor a leány odaállt melléje csöndesen.

— Egészen igazán — felelte a leány, — leránthatják önt, amennyire csak jólesik... van valami az ön dolgában... ami olyan, mintha Manet... akarom mondani, Monet —

— Manet... Monet!... — szólt a festő és a leányhoz fordult. — Te jó Isten! — kiáltott fel — egyszerre, hogy megnőtt a kissasszony.

— Oh nem, ez csak azért van, mert ez a szoknya hosszabb, mint az, melyet rendszeresen viselek. Tetszem önnek? — Hogy tetszik-e nékem? Olyan mint egy kép.

— És mi a címe? — kérdezte a háttérből egy hang, ahonnan felbukkantak Kate és Post.

— El lehetne talán nevezni „Nagyapó örömeinek” — mondta Locke és elfordította pillantását a kis hollandus leányról. — Hallo, Kate, ön egy igazi contadina... és maga, Henry, egy majdnem olyan valódi spanyol don.

— Tévedés! Nem vagyok spanyol don. Portugál harcos vagyok.

Charley, a kínai szolga, jelent meg az ajtóban.

— Jönnek! — mondta röviden. — Vezesd fel őket — parancsolta Tommy.

A négy barát felkötötte az álarcot és megkezdődött a mulatság.

Locke elámult, hogy mennyi ember áradt be hozzá. Vendégszerető volt és hely is volt itt elég, de úgy vélte, hogy Post mégis csak megmondhatta volna neki, hogy ennyi embert hítt meg.

Amikor rábukkant a tömegben szóva is tette.

— Igazán, nem akartam ezt, Tommy, igazán nem! De a meghívottak közül többen arra kértek engem, hogy elhozhassák a barátaikat és nem mondhattam erre azt, hogy nem, ugy-e?

— Persze, hogy nem, — ismerte el Locke és néhány ujonnan jöthöz ment, hogy köszöntse őket.

A műterem valóban ünnepi díszben állt. Kate és Henry mesterséges csernyevirág-ágakat és kínai lámpásokat helyeztek el mindenfelé ügyesen és a dísz elragadtatással töltötte el Charley, Locke kínai szolgáját, ki nem győzte nézni lelkes pillantásokkal,

A helyiségek, melyekben az álarcosbál végbement, teljesen elfoglalták a második emeletet, ezenfelül még az első emelet néhány szobáját. Ott találják majd a vacsorát, míg a nagy műtermet két kisebb szomszédos szobájával a tánc számára tartották fenn. Mellette egy kis szoba a dohányszó és Tommy hálószobáját használták a hölgyek ruhatárnak.

Egy kis zenekar sikerrel adta tanúságát annak, hogy tud jazz-muzsikát csinálni, melynek lárma nem állt sehogyan sem arányban tagjaik számával.

Locke tévesen hitte, hogy egy Carmenben felismeri egy ismerősét és táncra kérte.

— Kicsoda ön, szerzetes úr? — kérdezte a hölgy.

— Nevenem nem mondana önnek semmit, mert tisztára ismeretlen.

— De azért mégis csak mondja meg nékem — kérte őt a bájos hang.

— Smith — felelte Tommy, — John Smith.

— És ezt a nevet mondja ön ismeretlennek? Egyikét az országzserte legismertebb neveknek? Szégyelje magát, mr. Smith... büntetésül most Johnnak fogom nevezni.

— És hogyan szólítsam én önt?

— Az én nevem Mary... Mary Smith.

— Tehát, miss Smith. Én tudniillik úgy szoktam, hogy csak éjfél után szólítom a hölgyeket keresztnevükön.

— Mondja csak, ki az a hölgy abban a pompás keleti jelmezben?

— Hol?

— Ott a bejárat ajtaja mellett. Látja?

— Igen, látom. Sejtelmem sincsen, hogy kicsoda. Különben is ezzel a buta csuklyával csak egyenesen tudok látni... mint a ló a szemellenzövel.

— Nem veheti le?

— És elrontsam az én szép szerzetesi alakomat? Soha! Különben sincsen a tonzurám a helyén.

— Ismeri a házilagzadt?

— Ugy érte, vajon ismerem-e, vagy pedig tudom-e, hogy a jelenlevők közül melyik?

— Mind a kettőt.

— Igen, ismerem őt... de nem tudom, hogy ma minek öltözött fel. Lehetséges, hogy az a spanyol don az, amott ni. És ön ismeri Locke urat?

— Nem ismerem, de sokat hallottam róla.

— Jót vagy rosszat?

— Valamennyien azt mondják, hogy pompás fickó. De kissé hőbortos.

— Látja, ez a kedves egy ilyen jelmezestén, az ember elmondhat mindent, amit csak akar.

— Lehet az? Akkor figyeljen csak ide; én tudom

ám, hogy ön kicsoda.

— Oh, én már régen tudom, hogy ön kicsoda — hazudta Tommy.

— Azzal a különbséggel, hogy én az igazat mondtam, ön pedig hazudozik.

— És pajzán kacajjal szabadított ki magát Carmen táncosa karjaiból és eltűnt.

— Megveszekedett nőcske! — mormogta Tommy és tovább ment, hogy megkeresse Pearl Janet. Táncolva találta egy matrózzal és amikor az elengedte, hozzá közeledett és táncra vitte.

— Nos, hogy tetszik ez önnek?

— Kérdezte, amikor tovaugrált vele.

— Gyönyörű ez, valóságos paradicsom! Ez a sok fény, ezek az emberek és drágakövek...

— Hamis drágakövek...

— Hát aztán? Oh, ma este ne gúnyolódjék, Tommy, nagyon kérem!

A leány hangjában volt valami, amitől a festő szíve verése elállt egy pillanatra. És a leány mintha észrevette volna ezt a hatást, mert Locke látta, amint a kis álarc széle mögül elősuhant egy rózsás árnyalat. A festő zavarba jött. Pearl Jane talán más érzéssel viseltetik iránta, nem csupán barátsággal, vagy a kisleány fejébe szállt a bál hangulata? Hajlandó volt ezen utóbbi fölfevésre és a beszélgetést vesélytelen területre vitte. De el kellett ismernie, hogy a leány valóban bájos... nagyon bájos.

Érezte, ha tovább táncol vele, nem tud ellenállani a varázsnak és ezért helyénvalónak tartotta, hogy átengedje a leányt egy bohócnak, ki már régen vár reá türelmetlenül.

— Majd fölkereste Kate-et, hogy felkérje egy kötelességszerű táncra.

— Hagyjuk már abba — mondotta Kate néhány forduló után, — ön egészen jól táncol, Tommy, de nem rak bele elég lelket a táncba.

— Sohasem volt hozzá valami nagy kedvem. Akar-e egy kissé pihenni?

— Igen, de nem önnel! Keresse meg nékem Jack Hendersont, megteszi? Szárazföldi katoná.

Anélkül, hogy egyáltalában zoknvenné Kate őszinteségét, Locke elindult, hogy felkeresse azt, kit a leány előnyben részesít. Miután hasztalan nézett körül a felső termekben, lement az alsó emeletre. A lépcsőház tele volt emberekkel és amikor elhaladt egy „tél”-nek öltözött hölgy mellett, hallotta, amint ez így szól: „Türhetetlen itt a meleg, engedjen... ki kell men-

nem kissé a levegőre”.

Fel akarta neki ajánlani a segítségét, de látta, hogy mások megelőzik, mire továbbment. Amikor végül rátalált Hendersonra, Katehez küldte.

— Rendkívül jólesik nékem ez a fel-szólítás — mondotta Henderson vidáman, amikor Katehoz ért, — sohaszemtem volna alkalmatlankodni, ha ön nem hívta.

Ugy találták, a szoba nagyon is tele van ahhoz, hogy kedélyesen elbeszélgethessenek és elhatározták, hogy ki-mennek egy kis erkélyre, mely az udvarra nyílt.

— Hát ez mi? — szólt Henderson, amikor végigmentek az ebben a pillanathban üres, gyéren megvilágított dohányszón.

— Micsoda?

— Ez itt... a padlón az asztal mögött.

— Olyan ez, mint egy pamlagra való párna — vélte Kate, ki egy pillantást vetett a tarkaszínű selyemre, mely nehéző redőkben ágaskodott.

(Folytatása a 11. oldalon)



Jönnek — mondta röviden

Alakok a pesti utcáiról



A kéz és lábnélküli koldus, akinek még egy kiszolgáló embert is fizetnie kell



Temetői koldusok, akik kedélyesen beszélgetve várják a szomorú, síró, gyászjátólos adakozókat



Állítólagos Hadirokkantak. A legjobban kereső koldusok, akik megfigyelések szerint 100-120.000 koronát keresnek naponként



Budapest leggazdagabb koldusa, kinek 2 háza van Pesten



Károly körüti síró asszony

A Ferenciek templománál ülő vak asszony, ki az elődjének 5.000.000 korona lelépési díjat adott a helyért

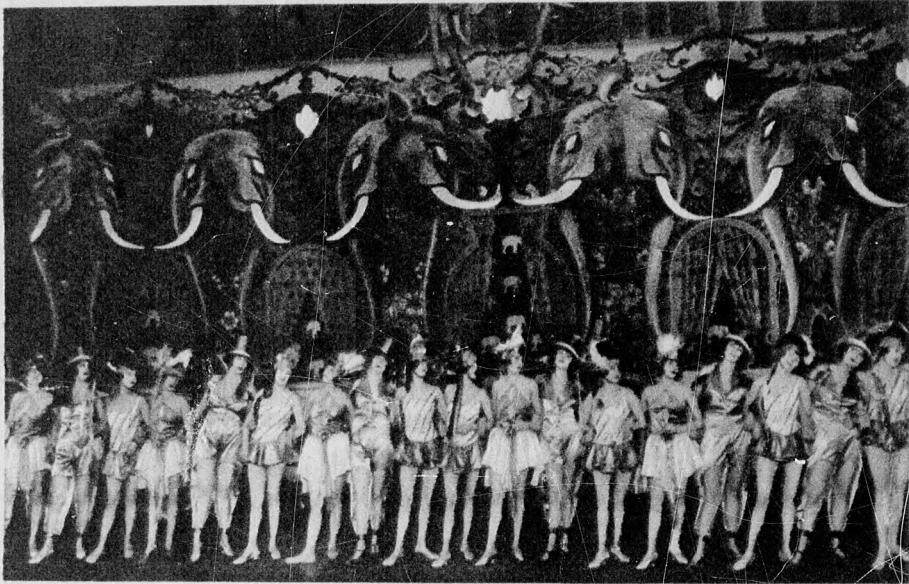
(Kluger Foto)

A leggazdagabb kávéházi koldus egy csemegeüzlet előtt, ahol vacsorát készül venni

Miért nincs magyar revü?

Két évvel ezelőtt a legnagyobb színházi szenzációként hatott az a hír, hogy Blumenthal, a Fővárosi Operettszínház igazgatója bemutatja az első nagy revüt. Az ok, ami az ismert tröszt-vezért erre a lépésre kényszerítette, kétségkívül az volt, hogy az operettszínház a sorozatos kudarcok útvesztőjében vergődött. Valami újat és rendkívülit kellett tehát adnia, hogy a publikum ismét hozzászokjék

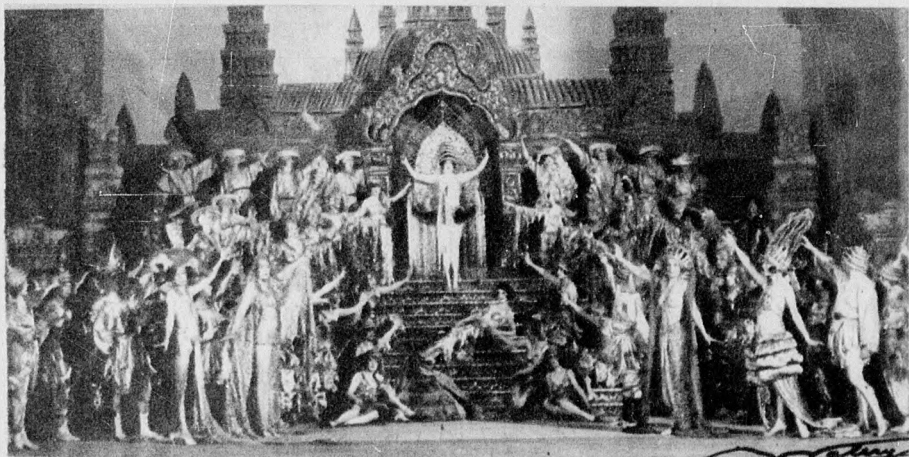
Színrekerült és megbukott. Mint színházi nyelven mondják, „ment“ ugyan vagy százszor, de a benfentesek nagyon jól tudták, hogy a huszonötödik előadásán túl már csak úgynevezett vattázott házakkal igyekeztek megmenteni az erkölcsi presztizst. A „Halló Amerika“ aztán lekerült a műsorról s vele együtt az első magyar revü is, ami annyira nem volt magyar revü, hogy úgyszólván



Görlok a bécsi revűben

ahhoz a nézőtérhez, amelyet színház-zá való átalakulásában elhanyagolt. Kítűnő ideának látszott tehát a publikum becsalogatásához a revü, amely — már a külföldi laptudósítások és főleg bizonyára túlfűtött fantáziájú szemtanúk elbeszélése nyomán — a mi közönségünk előtt a színházi produkciók non plus ultrájának könyveltetett el. Szóval színre került „Halló Amerika“ címmel Magyarországon is az első nagy revü, állítólag hárommilliárd költséggel.

az összes képeket Amerikából plántálták át hozzánk. A francia revü pedig olyan diadalmas és átütő erejűvé vált, hogy utána ma már Berlinben, sőt Bécsben is nélkülözhetetlen tényezőjévé vált e nagy metropolisok színházi világának. Nálunk a revü már legfőjebb a publikum kíváncsiságában és kielégíttelenségében él, de korántsem a színházdirektorok terveiben. Nálunk a revü tényleg meghalt, mielőtt megszületett volna. Hogy miért? Ezt



Felvonásvég egy párisi revűben



A berlini revü primadonnája

kérdeztük meg Szabolcs Ernőtől, aki a „Három grácia“ revüszere beállításával gyakorlatilag is beigazolta rátermetségét a revürendezésben.

— Hogy a budapesti közönségnek — mondotta Szabolcs — kell, vagy nem kell a revü, azt a „Halló Amerika“ kudarca után még egyáltalán nem lehet megállapítani. A „Halló Amerika“ csak azt bizonyította be, hogy milyen revü nem kell a mi közönségünknek. Párizst és Berlint ma már valóban el sem lehet képzelni revüszínház és revü nélkül. A párizsi revünek két nagy elementáris ereje van. Egyik a meztelenség, a másik a francia politikai és társadalmi élet teljes és szabad — tehát aktuális — kifigurázása. Azt hiszem, fölösleges ecsetelnem, illetve részleteznem ennek a két színpadi lehetőségnek a vonzóerejét. Nálunk viszont éppúgy nem szabad a nuditást — történjék az bármilyen művészi formában — a színpadra vinni, mint a politikai életnek élesebb kifigurázását. A párizsi revü — ha most már fáradt is — eleinte kétség kívül az ötletességnek, látványosságának, színpadi technikai attrakcióknak szinte félelmetes lehetőségeit hozta, a már előbb említett két nagy horderejű vonzóerején kívül. A berlini és bécsi revü viszont csak kópiája mindezeknek, természetesen berlini és bécsi atmoszférába transzponálva.

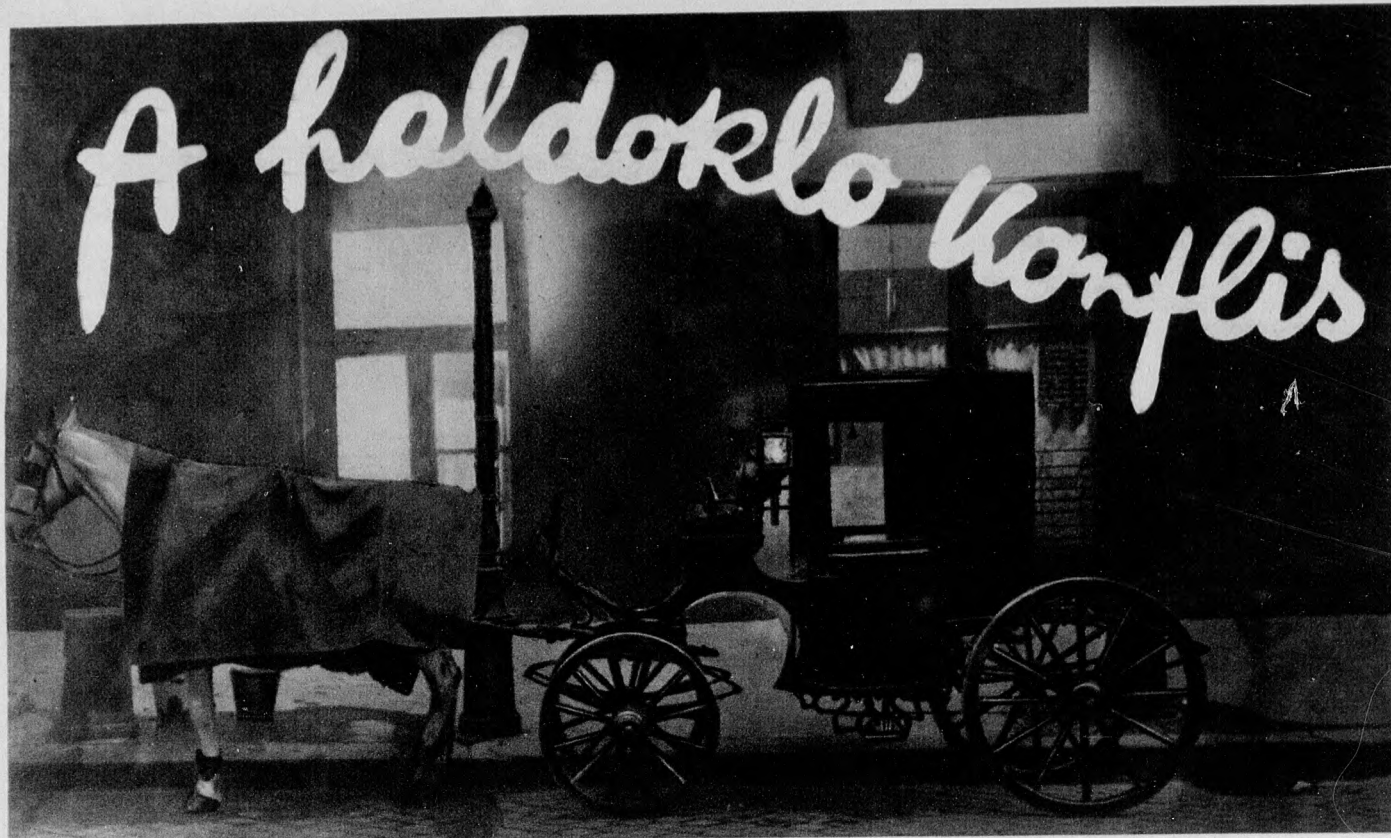
Ez volna a művészi megokolása annak, hogy a külföldi revük olyan nagy népszerűsége tettek szeri hazájukban. A másik ok erősen gazdasági. Egy ilyen revünek a színrehozása hihetetlen nagy anyagi áldozatot követel, ami azt is jelenti, hogy több száz előadásra van bázisozva. Ehhez tehát semmiesetre sem elég, még egy olyan nagy világvárosnak is, mint Párizsnak a helyi publikuma. Ehhez óriási idegenforgalom kell. Illetve az az idegen kell, aki ha nem is ért meg mindent, de lát, hall és ha finom muzsikát és szép meztelen nőket lát, nem sajnálja a pénzt. Párizsban ez megvan, Berlinben is megvan, nálunk — sajnos — nincs idegenforgalom

UGORSZÁGOK
 SEJLYMEK
 Elaners
 BARSONYOK
 Elaners
 SZALAGOK
 Elaners
 ESTÉLYI RUHAKELMEK
 Elaners
 SEJEM FEHERNEMÜEK
 Elaners

CSIPKÉK
 Elaners
 FÜGGÖNYÖK
 Elaners
 BUTORKELMEK
 Elaners
 SELYEM FEHERNEMÜEK
 Elaners



Díjnyertes angora-macskák



A lófogató bérkocsikat, az elegáns fiakkert, meg a szerény konflist is halálra ítélte a hatóság. Bevonják a rendszámokat, újat nem adnak ki. Szaporítják az autótaxikat, viszont napról-napra kevesebb lesz a konflisok száma. A fényes főutakat, meg a közutak forgalmas vonalát már szinte teljesen elfoglalta az automobil. Elhagyatott, szomorú mellékútcában, bizalomgerjesztő kiskocsmá előtt áll már csak a megrokkant, reménytelen, halálraítelt konflis. Minden keshedt, vén, rozoga rajta — csak a megszokás tartja benne a lelket még egy kis ideig. A kiszolgált paripa agyonhajszolt, himpókos lábait öregesen csuklanak meg térdben, a fejét is mélabúsan előreejt. Mint afféle öreg cseléd becsülettel, meg némi undorral végzi szolgálatát, már csak azért is, mert órá járul az a kétes dícsőség, hogy négy lábú léte, képviselje a tisztas bérkocsis ipart, mert a két lábú konflis, már mint a kocsi, bizonyosan benn ül a kiskocsmában és tudóre szívja a savanykás búfelejtőt.

Alig pár esztendeje, hogy a bérkocsis még nem volt olyan lesajnált, elkopott figura, mint ma, hozzátartozott a fejlődő magyar főváros képéhez. Nem volt a pesti ember életében olyan momentum, amelyikben szerepet ne játszott volna.

Az újszülöttet szépen hímzett takaró alatt, bérkocsin vitte keresztelőre



A téli szezon parfümjei.

Houbigant
parfümjeit egy igazi hölgy sem nélkülözheti.

Egy csodálatos Buddha üvegese, kelet vértórraló illatát tartalmazza.

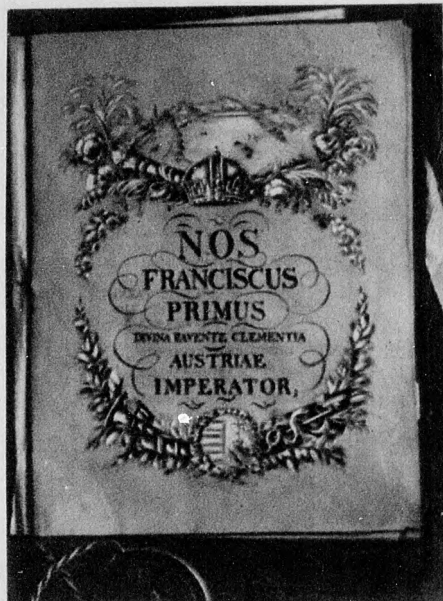
„La Belle Saison”
egy óriási csokor virág

„Le Parfum Idéal”
az örök nőiség illata.

„Quelques Fleurs”
néhány virág csodálatos, csábító illata.

Houbigant — Paris

a büszke keresztmama. A lakodalmon is hűségesen megjelentek a fehérvirágos ostorvelekkkel vígan pattintató bérkocsisok. Ha valaki megbetegedett, konflist küldtek az orvosért,



A Bérkocsis Ipartestület patense, 1827-ből

végül pedig, ha a pesti polgár beadta a kulcsot, akkor is a konflisok hosszú sora kísérte ki a kerepesi temetőbe.

Hát a szép májussejjei éjszakák, amikor szívárványszínű szalagokkal feldíszített, papírrozsákkal telítődött konflison suhantunk a „lízse” felé. A szó szoros értelmében suhantunk, mert a táltos füle mellé ez alkalommal olykor ötven léggömböt is kötötünk, úgyhogy ez valóságos könynyebé tette a paripa járását. Külön multság volt a hazatérés, amikor az ifjúság azon része, amely a huszárok-nál vagy éppen a tréneknél szolgált le önkéntesi évét, már a lovacska hátán nyargalt végig az Andrássy úton, a bájos hölgy pedig a bakon foglalt helyet. Egyedül a konflis úr dőlt végig kényelmesen az ülésen és eregette a bodor füstfelhőket az ajándékba kapott Tisza-szivarokból.

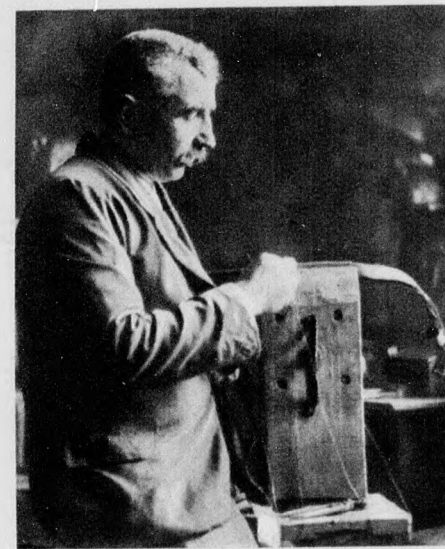
A nagy háború azután egyszerre felfordított mindent. A jobb konflis és fiakkeros lovakat elrekvirálta a hadsereg, a trénehez kerültek és a lovacskákat is elmentek hősi halált halmi a hazáért.

Az automobil azután befejezte a pusztítás munkáját, szinte teljesen kiszorította a délceg fiakkert, meg az öreg konflist, úgyhogy ma már csak itt-ott elvétve, inkább a mellékútcákban találkozik az ember konflissal.

Benn a kis kocsmában a kocsi már virágos hangulatban van, de minden szava, amit mond, csupa keserűség: — Bizony uram, kutyamesterség ma ez a mienk. Nem embernek való. A közönség egy idő óta csak az autótaxikat használja és ránk csak akkor

kerül nagynéha a sor, hogyha valami zápor, vagy egyéb rossz időjárás folytán nagyobb a kereslet. No meg a pályaudvaroknál akad fuvar, mert az idősebb vidéki vendégek nem igen bíznak az automobilban, bár a fiatalja már azok közül is az újabb és gyorsabb automobil kedvelői.

Sokszor a takarmányra valót is alig keresi meg az ember. Valamikor régen a bérkocsissegédnek a borralaló volt a fő jövedelmi forrása, ma már a múzeumban sem találni olyan pasast, aki tisztességes borralalót ad. Otthon



A legöregebb bérkocsis, aki 10 évig vitte Keglevich grófot, Fedák Sárival

az asszony, meg a pulyáim, azokért szenvedek, járok ki a standra. No meg egy kicsit megszokásból is. Én már abba nem hagyom ezt a mesterséget, míg a városi urak, vagy a gazdám ki nem mondja a szentenciát, hogy a Julesát többet nem kell befogni, a cejgot pedig eladják valami vidéki krájlárosnak.



Erzsébetteri já 1914-ben

Benn a bérkocsis ipartestületben Debreczeny Árpád, a testület ügyeinek és adminisztrációjának harmincegy esztendeje szakavatott irányítója fogad és szívesen ad felvilágosítást a halálraítelt konflis multjáról és jelenéről:

— A bérkocsis ipartestület, amely pátenstét 1827-ben nyerte Ferenc királytól, mindig a legtekintélyesebb céhek közé tartozott. Annak idején, amikor a szabadalom-level kelt, még Pest és Buda nem rendelkeztek rendes tűzoltósággal, viszont a tüzesetek gyakoriak voltak. Eppen ezért a bérkocsisoknak kötelességévé tétetett, hogy amikor a város valamelyik részén tüzet jelzett az őrtorony, a konflis meg a fiakkert elől azonnal ki kellett fogni a lovakat és a legközelebbi szertár elé kellett sietni, hogy fogataikkal a feckendőköt a veszély színhelyére szállítsák.

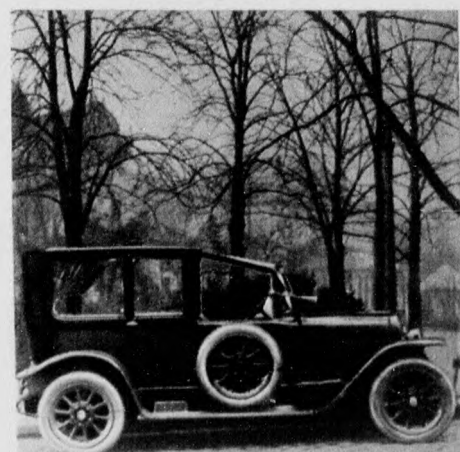
Az eleinte kisszámú bérkocsis-állomány, a város rohamos fejlődésével lépést tartva gyorsan szaporodott, úgyhogy amikor a legnagyobb volt a létszámunk, akkor 460 kétfogatú és 1107 egyfogató bérkocsis teljesített szolgálatot a fővárosban. Tagjaink sorában a legkülönfélébb elemek voltak képviselve: volt rendőrkapitány, ügyvéd, végzett földbirtokos, elszegényedett arisztokrata, bankhivatalnok és szolgálaton kívüli katonatiszt. Természetesen voltak egész családok, amelyekben a mesterség egyik generációról a másikra öröklődött, de viszont nagy volt az olyanok száma, akik más ipart hagytak ott a bérkocsiságért. A legérdekesebb figura volt ezek közül egy kárpitós, aki a kilencvenes években cserélte fel a nádporolót az ostornyéllel. A kocsihumor azután régi mesterségére célozva el is nevezte őt: „Wanzenprakkernek”.

Egy másik érdekes eset volt egy volt szolgabíró, aki a kártya, bor és szép asszony szerelme miatt volt kénytelen otthagyni a közpályát. Négyesfogaton hajtattott ide az ipartestület elé, hogy felvételi kérelmét elintéztesse. Eleinte kétfogatú kocsikat járatott, de mivel költséges passzióiról ezután sem tudott lemondani, a kártyán egymásután üsztak el a lovak, meg a fiakkerek, végül annyira tönkrement, hogy mint konfliskocsis kereste meg a mindennapi kártyára valót. Nem maradt meg számára a mult idők fényességéből semmi, csak a gúnynévvé változott „Nagyságos úr” címzés, amellyel kocsiársai élete végéig köszöntötték.

— A Ferenciek terén és a Gizella terén álltak standon a gigerlis eleganciájú, pepitanadrágos fiakkerosok, akik olykor-olykor valóságos belső titkos tanácsosai voltak az aranyifjúságnak és a gavallérokknak. A jókedvű, de szűkebb erszényű Bohémia polgárai viszont „Leibkonflisra” igyekeztek szert tenni. Ha azután véletlenül olyan multság támadt, amelyből illuminált állapotban került ki a színész, újságíró, vagy piktor úr, akkor a Leibkonflis nemcsak a kaupig szállította, hanem lakásába is bevezette, levetkőztette és lefektette az elázott dandyt.

Debreczeny úr egy kissé meghatódott a visszaemlékezéseken és elmélázva nézett ki az ablakon. Az ablakpárkányon két kis veréb ugrándozott és kíváncsian néztek be a szobába.

... Talán küldöttekbe jöttek az Erzsébet térről, hogy számonkérjék a konflisipar pangását? ...



és 1927-ben

(Eleje a 6. oldalon)

Henderson egy lépést tett előre és ijedten felkiáltott:

— Maradjon, Kate, maradjon, mondom önnek! Itt szerencsétlenség történt! Szólítson gyorsan embereket... hívja ide Lockeot és Postot! Várjon csak... jobb, ha nem csinálunk fel-tűnést... hívja ide Charleyt!

— No mi az, Jack? Hadd lássam! Óh Istenem!

Óriási akaraterevével uralkodott ma-gán a leány.

— Ki lehet ez? Vegye le az ál-arcát!

— Én... óh, nem tudom meg-tenni! Hozza el ide Lockeot, Kate... kérem!

Kate végigrohant a szobákon. De nem talált rá Lockera, hanem Henry Postra, kit nyomban beküldött a do-hányzóba, míg ő maga továbbszaladt, hogy megkeresse Charleyt.

— Mi történt? — kérdezte Post, mikor belépett a gyéren megvilá-gított dohányzóba.

baj, ha a szegényt egy pillanatra ma-gára hagyom... Az ajtó közelében maradok.

Tétován állt fel, kinyitotta kissé a műterembe nyíló ajtót és megkérte az eléje kerülő első vendéget, kit meg-látott, hogy keressen a jelenlevők kö-zött egy orvost és küldje be őt rögtön ide.

Néhány perc múlva a megbízott visszajött Gannet doktor kíséretében.

MÁSODIK FEJEZET.

Madeleine.

Tommy Locke álarcosbájját meg-előző délután Drew Barham mérnök, a felesége, Madeleine és a mindig rosszindulatú anyósa, mrs. Selden, együtt ültek a tágas ebédlőben.

— Nem gondolkodunk egyformán, nem érdeklődünk egyformán, Drew; miért keresnők tehát ugyanazokat a szórakozásokat?



...nem ismerem

— Valami borzasztó — mondotta Henderson komolyan, — ez a hölgy itt halott, kikapogattam a szívét, én mondom néked, Post, hogy halott.

— Ki ez a hölgy?

— Még csak nem is sejttem. Idegen. Nem akartam levenni az álarcát, amíg Kate itt volt, de most mégis meg-tettem... nem ismerem.

— Szent Isten, mit csináljunk?

— Először is hozd ide Locke-ot, azután a kínai szolgát, Charleyt. Ha kimégy, jól tedd be az ajtót. Ugyan nem szívesen maradok itt vele egye-dül, de gondoskodnom kell róla, hogy a hölgyek be ne jöjjenek. Azután pe-dig... óh, magam se tudom, hogy mit csináljunk azután! Mindenekelőtt kerítsd elő Locke-ot!

Henry Post elsietett és Henderson újra rámeredt a padlón élettelenül he-rő nő vonásaira. Szép volt, ámbár eltorzította egy borzalmas seb a halán-tékán.

Különös szerencsétlenség, gondolta Henderson, mintha egy kandallórács-nek esett volna, ámbár itt a szobában nincsen kandalló. Csak lenne itt or-vos... Hoznom kellene egyet! Nem

Fölvetem magamban a kér-dést, vajjon házastársaknak volt-e valaha közös érdeklődésük? Vagy talán a házasság oka-e annak, hogy az egyik jobbra, a másik meg balra megy?

Mrs. Andrew Barham bosszúsan vont vállat, fogta kis tükrét, figyel-mesen nézte az orra hegyét és végig-símított rajta könnyedén puderes pa-macsával.

— Sok a jóból is megárt — intette őt a férje mosolyogva.

A férj ezt tréfálkozó hangon mon-dotta, de beleszólt mrs. Selden.

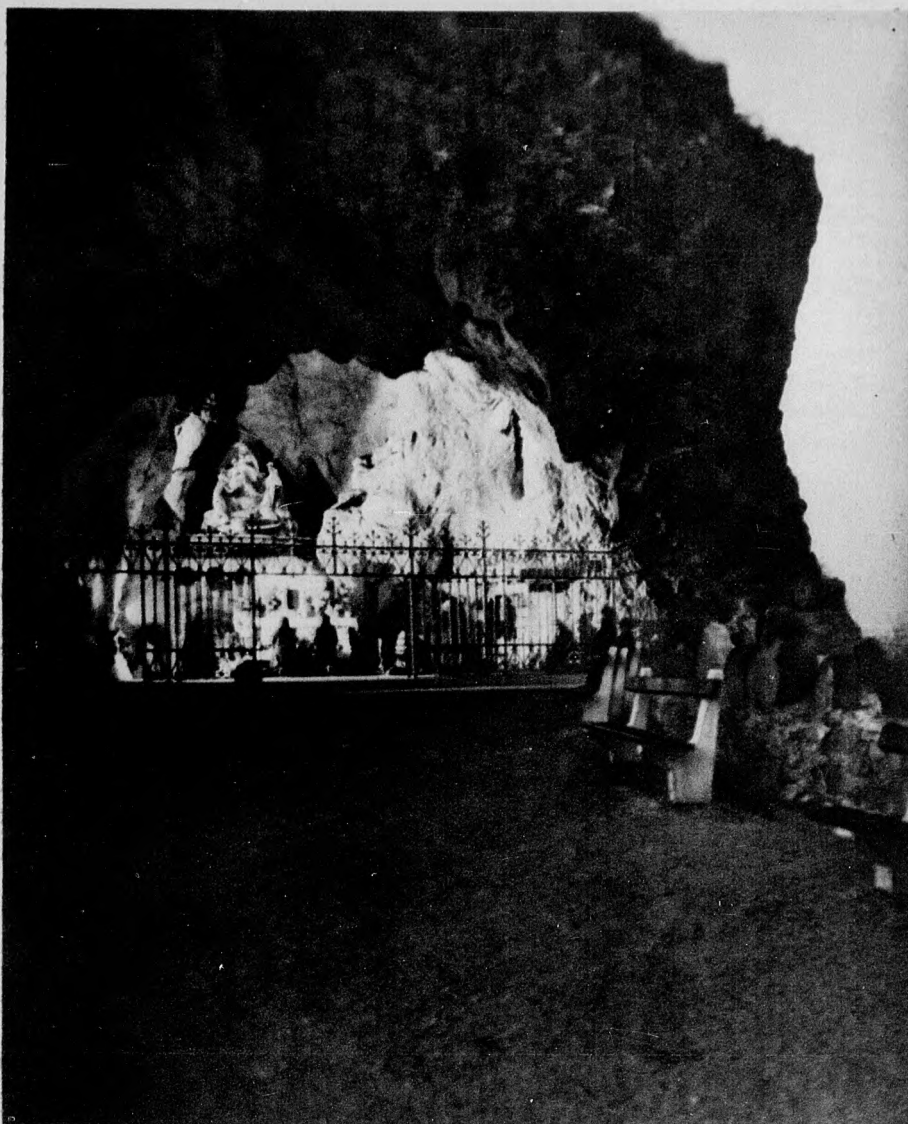
Mrs. Selden az anyósa volt. Bele-szólt mindenbe és ez a kedves tulaj-donság volt jórészt oka a kezdődő elidegenedésnek Barhamék házassá-gában.

— De ráripakodol erre a szegény gyermekre, Andrew. Mintha az a kis puderezés főbenjáró bűn volna.

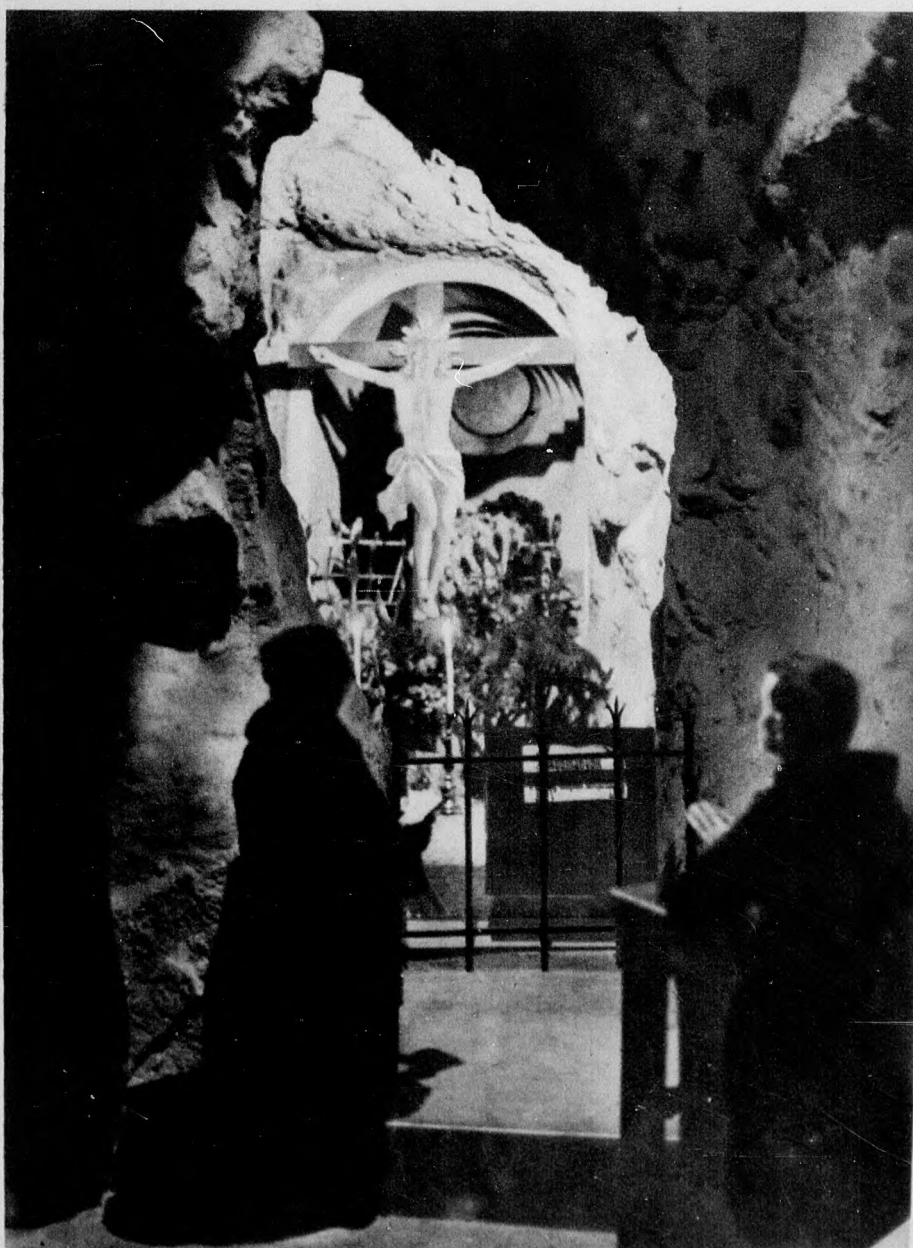
Eppen végeztek az estebéddel és mrs. Selden heves mozdulattal ejtette kanálát tányérjára, hogy ilyen mó-don adjon kifejezést felháborodásá-nak a férfiak kegyetlensége fölött.

(Folyt. köv.)

Magyarország Nagyasszonyának sziklatemploma



A Szt. Gellérthegy-i lourdesi Barlangkapolna esti világitásban



A Szt. Gellérthegy-i Barlangkapolna egyik belső részlete

* SELYEM, CSIPKE, SZALAG, SZÖVET, VÁSZON *

HÖLGYEK JELSZAVA:
LEGJOBBAN VÁSÁROLHATUNK

KLEIN ANTAL

DIVATÁRUHAZÁBAN
KIRÁLY UCCA 53 (AKÁCFA UCCA SAROK)

* KARTONOK, DELÉNEK, BARCHETOK * * KESZTYŰK, HARSINYVAK, TRIKÓRUK *

* SIFON, BATISZT, KABATBÉLÉS, RÖVIDARUK, VATTÉLINEK *

A WILD WEST-I CAVALLÉR



I.

George Finch, az idahoi aranyifjúság egyik díszes és virága, arra ébredt, hogy valaki áll az ágya mellett. Az első pillanatban még a fejét is a paplan alá akarta húzni, mert a mosónőt vélte felismerni abban a természetes asszonságban, aki behajtott mutatójával könyörtelenül kopogtatta George homlokát, mintha az egy ajtó volna, melyen bebocsátást kér. Az állítólagos mosónő azonban nem rántotta le George takaróját, mint ahogy szokta, hanem leült az ágy szélére és csöndesen szipogni kezdett.

Georgeot megdöbbentette ez a váratlan fordulat és megkockáztatta a fél szemét s ekkor örömmel állapította meg, hogy a féltelmetes mosónő helyett vén, zsugori nagybácsiának szelid gazdasszonya sirdogál az ágya szélén.

Hirtelen felült. Most már Johnson asszonynak is megjött a hangja és körülményesen előadásba kezdett, amelynek az volt a magja, hogy a zsugori nagybácsi az elmúlt éjjel, megünne szikvízgyárának gondjait, csöndesen elköltözött az élők világából.

George egy pillanatig dermedten ült összegyűrt párnái között. Nem volt elkészülve ilyen örömhírre. De aztán, mintha skórpíó csípte volna meg, kiugrott az ágyból s lázasan öltözködni kezdett. Az egész idő alatt nem szólt egy szót sem, nem is gondolkodott, csak mikor a nyakkendőjét kötötte és meglátta magát a tükörben, mormogta csöndesen:

— Érdekes. Nem változtam semmit, pedig most én vagyok Godoffrey Sidney egyetlen örököse.

II.

George Finch hamar végzett a kegyeletes teendővel s ahogy kezében volt az örökség, eladta a szikvízgyárat és máris csomagolni kezdett. Huszonnyolc éves életének egyetlen vágya volt örökre háttérfordítani a vadnyugati vidéknek és beköltözni álmainak városába: New-Yorkba.



Már az express-vonaton megcsinálta programját.

Első dolga lesz felkeresni gyermekkori pajtását, Hamilton Beamist-et, aki az egyik napilap riportere.

Amint megérkezett, első útja Hamilton lakásához vezetett. Arra azonban nem számított, hogy barátját ebédlőben sem találja otthon. De azért nem vesztette el a kedvét, lement hogy sétálással üsse agyon az időt, amíg barátja hazajön.

Azt az első percben megállapította, hogy New-Yorkban sokkal szebbek és elegánsabbak a nők, mint Idahóban. A rávillanó mosolygó szemekből azt a következtetést vonta le, hogy a nagyvárosi leányok nem is olyan vadak, mint Idahóban. Itt lesz neki tehát aranyélete. Hamilton bizonyosan ismer egy-két táncosnőt és lesz olyan önzetlen, hogy azokat neki is bemutatja és akkor hajrá... övé lesz az egész világ. Aztán majd ha belefáradt a víg életbe... mondjuk nyolc-tíz év múlva... vigye kánya, akkor majd lehet a házasságról is beszélni. Brrr...

III.

Hogy a házasság ünneprontó gondolatát elűzze, elhatározta, hogy egy kis kaland után néz.

Fürkészve nézett körül alkalmas partner után s mint aki a fától nem látja az erdőt, nem vette észre, hogy közvetlen előtte egy nyúlánk, nagyon elegáns leány halad. Mozgásának ritmusa csupa hájt és kellemet sugárzott. Látszott rajta, hogy unja már a nagyvárosi udvarlók léha fecsegését, sóvárgó önzését és kimondhatatlanul vágyott már egy olyan férfi után, akit még nem facsart ki és nem tett blazírtá a newyorki élet.

Egyszerre azonban a szép leány felsikoltott.

George csak azt látta, hogy a hölgy mellől egy kis kutya szalad el, le az úttestre, az autók közé. George barátunkban egy pillanat alatt feltámadt az idahói arszlán és gondolkodás nélkül a kutya után vetette magát.

Most aztán izgalmas pillanatok következtek. George a vadnyugaton megédesedett izmainak megfeszítésével cikázott jobbra-balra az autók között a szédítő forgatagban, a kiskutya után. Már-már úgy látszott, hogy George hamarosan megtér a zsugori nagybácsi után. A járőrelek is megálltak és visszafajított lélekzettel bámulták George nyaktörő ugrásait.

De hála istennek nem történt baj. Még egy ugrás és egy tereadóri kitérés és George máris ott állt a könnyes szemű leány előtt a remegő ölebeekével.

A leány kedvesen elmosolyodott, megköszönte George fáradságát és tovább indult, de látszott rajta, hogy a fiú meglepett neki és nem volna ellenére, ha most is olyan bátor volna, mint az autók között volt.

Szent Isten! Ilyen szép nőt még életében nem látott. És milyen kicsi lába

van. De a szeme se kutya. Apropos kutya... hogy dédelgette azt a dögöt. Sohasem hitte volna, hogy kutyának is jó lenni néha. Ki lehet ez az isteni nő? Istenem, ki lehet? Hopp!...

Ennél a szónál már megszűnt George bénasága. Látta, hogy a leány autóba száll. Villámgyorsan ugrott egy közeli üres kocsiba és iztatottan kiáltott oda a sofőrnek:

— Kövesse azt a szürke kocsit. Majdnem egyszerre értek a 79. ucca egyik legszebb palotája elé, de George már a járdán állott, mikor a leány kifizette a sofőrjét. A leány, a kapuhoz ért, visszanezét és mikor meglátta az áhítatosan bámuldozó, bátorító mosolyt küldött feléje és eltűnt a kapualj sötét háttérében.

Félőrai várakozás és búsas borral való árán George megtudta, hogy a gyönyörű nő Waddington Molly, a dúsgazdag Sigsbee H. Waddington cipőkrém-hercegnő leánya.

IV.

Hamilton Beamist riportert meglepetve látta szobájának ajtaján becsni idahói barátját. George ki volt kelve magából és köszönés helyett, korábbi életfilozófiáját falhoz csapva kiáltott barátja felé:

— Hamilton! Megnősülök. Sok időbe telt, míg Hamilton ki tudta venni Georgeból a történeteket. Mikor már mindent tudott, lemondóan legyintett.

— Nehezen fog menni a dolog, George. A szép Molly papája furcsa ember. Borzasztóan utálja Molly udvarlóit. Lenézi őket és féltékeny rájuk. Senki sem elég férfias neki New-Yorkban. Imádják a cowboy-történeteket és Tom Mix minden filmjét megnézi. Soha életében nem mozdult ki New-Yorkból, de azért csak a prairiekért, pisztoly-, kés- és boxpárbajokért meg a lasszódobásért lelkesedik. Azt hiszem könyörtelenül kidob, ha egyáltalában bemelegszedsz barlangjába.

— Talán a mama megközelíthetőbb — mondta kétségbeesetten George.

— Még reménytelenebb eset, mint a papa. Szóba sem áll veled. Nagyon előkelő, büszke delnő, és csak fró, művész vagy letört arisztokrata lépheti át szalonja küszöbét. Jelenleg úgy mellékesen azzal fáradozik, hogy a szép Mollyt összeházasítsa a keszeg lord Hunstantonnal.

— Csak a testemen keresztül. — Nézd George. Sokkal jobb, ha még idejekorán lemondasz. Hiszen még azt sem tudod, hogy Molly szeret-e téged és hajlandó-e hozzád menni? Le a vitorlával öreg barátom, nem neked való anyós ez a Mrs. Waddington.

— Már pedig én nem tágitok és... Mit tudom én... de azt tudom, hogy most egyenesen hozzájuk megyek.

V.

A szép Molly éppen estélyre öltözött, amikor anyja teljes díszben

berobogott hozzá és lerokadt egy karosszékre.

— Apád teljesen tönkretesz engem — lihegte a haragos mama, — megint kitért rajta a vadnyugati mánia, és nem akar frakkot felvenni, pedig a lord is itt lesz az estélyünkön.

— Kár izgulni, anyuskám. Apa mindig berzenkedik egy kicsit, de aztán beadja a derekát.

— Igen, csak védj őt. Ti ketten összeilletek. Hisz még te sem öltöztél fel. Hol jártál ilyen sokáig mikor tudtad, hogy a lord ma nyilatkozik.

— Felesleges fáradság. Engem a lord nem érdekkel.

— Szent Isten. Nem érdekli őt. Igazán érdekes vagy. Hát kire vársz te tulajdonképpen?

Molly már a karján tartotta estélyi ruháját, de anyjának az utolsó szavaira elfelejtette fölvenni. Kissé még ábrándosabbak lettek a szemei és el-mélázva mondta:

— Ezeket a férfiakat, akik itt forgolódnak körülöttem, nem szeretem. Túlságosan hangosak, nyeglék és öntettek. A felénk, félszeg férfiakat jobbaknak tartom. Én olyan férfit szeretnék, akinek fénylő, őszinte tekintete felmelegíti a szívem. Messziről esodál, amikor pedig alkalma lenne közeledni. Az ilyen ember nem tud gondolkodni amikor szeret, de szeretni aztán jobban tud akárkinél.

Mrs. Waddington elhülve nézte el-mélázva beszélő leányát.

— Molly! Miket beszélsz? Ki ez az ember és hol ismerkedtél meg vele?

Molly lehajtott a fejét s egy percig nem felelt. Aztán lassan elfordult és sóhajtya mondta:

— Édes istenem, sehol. Csak a fantáziámban él.

VI.

Sigsbee H. Waddington szörnyű dühösen sétált frakkjába préselten a ház előtti kertben. Dühöngött a frakk miatt, az estély miatt és a lord miatt, akit csak azért utált, mert saját bevallása szerint még egyetlen Tom Mix-filmet sem látott.

Amint egy hosszabb kerti útról ismét a ház bejáratához ért, egy ólálkodó fiatalemberbe ütközött, aki ijedten húzódott vissza.

— Mit keres itt maga? — rivalt rá.

George rettenetes zavarba jött erre a váratlan kérdésre s csak dadogni tudott.

— Én... én semmit... de Mr. Mr. Waddington...

— Sigsbee H. Waddington én vagyok — pattogott a frakkos úr.

George érezte, hogy most neki is illene bemutatkozni, de a nyelve nem engedelmkedett. Irtózatossá várt, mert csak két szót tudott kitérni, de fogalma sem volt róla mit mond.

— Idahóból jöttem — dadogta.

E két szónak bűvös hatása volt.

— Áá, Idahóból? — mosolygott most már Mr. Waddington, miközben derekasan rázta George kezét.

— Idahóból jött, a csodás vadnyugatról, a prairiek és cowboyok hazájából? Nagyon örülök, hogy végre egy igazi férfi kezét megszoríthatom. Óhó, most nem engedem el. Sokat kell nekem beszélnie hazájáról. Jöjjön csak jöjjön. A leányomat is be fogom mutatni, mert ő is rajong a vadnyugatról és imádják a Tom Mix-filmeket.

Pár perc múlva George már a szalonban volt s mit sem törődve Mrs. Waddington villámzó szemével, tekintete csak Mollyt kereste. A szép Molly máris faképnél hagyta az unalmas lordot és boldog mosollyal sietett váratlan, kedves vendége elé.

Egy év múlva... a többi önk már úgy is tudják.

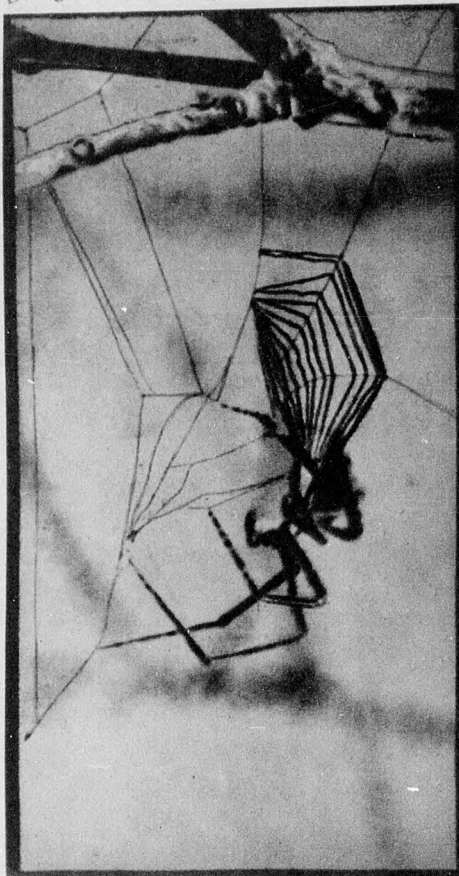




Lucy Doraine legújabb filmjében

A LEPKEVADÁSZ PÓK

Évszázadokon és évezredek át erősen tartotta magát az a tévhit, amely szerint egyedül az embernek adatott meg az a képesség, hogy tervszerű munkával magának szerszámokat készítsen és azok segítségével bizonyos célokat elérjen. Csak rövid idő óta akadnak a természettudósok soraiban olyanok, akik ezzel a teóriával ellentétben azt állítják, hogy az állatvilágban is találunk példákat hasonló tevékenységre. Ennek igazolására különösen az úgynevezett kutyafejű majmokat szokták felhozni. Ez az ősrendetegben élő majomfaj ugyanis ke-



A lepkevadász pók szövőállásban. Alkonyat tájban készül a lepkeháló (Scherl foto)

ményhéjú gyümölcsök, diók feltörésére nagy előszeretettel használ fel alkalmas formájú köveket és ezeket a köveket használat után féltékenyen őrzi.

Az állatintelligencia és tervszerű szerszámkészítés sokkal frappánsabb igazolása azonban az a fényképekkel illusztrált tudósítás, amelyet dr. C. Akerman délafrikai kutató terjesztett be a natali természettudományi kutató társaság elé. Akerman dr. sikeresen megfigyelt és lefotografált egy már ismert délafrikai óriás pókfajtát, amely az esti órákban saját magaszójtte lepkehálójaival valóságos vadászatot rendez a különböző alkonyati és éjjeli pillangókra.



A lepkevadász pók nap-pal egy száraz ághoz lapad, úgy, hogy alig lehet felismerni (Scherl foto)

Karcsú lesz a bokája,

ha Dr. Morisson-féle Sillid crémet használ. Ára haszn. utasítással 30.000 korona. Gyártja Laborat. Cosm. del Carnaro. Főraktár: Kosmochemia r. t. Budapest, VII, Dembinski uca 4b

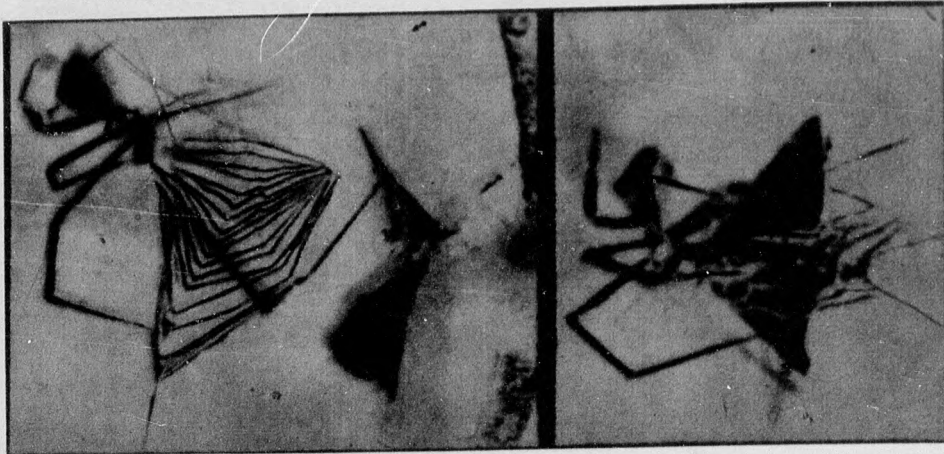
lő folyamatot, egy meglehetősen alacsonyrendű állatnál, a „menneus camelus pocock“ nevű afrikai póknál találta fel a kutató természettudós.

Érdekes, hogy bár ezt a pókfajtát már régóta ismerik a zoológusok, e különös életmódjára csak most lettek figyelmesek. Ennek több oka van és pedig elsősorban az, hogy csupán nőstények szőnek ilyen lepkefogóhálókat, míg a hímek egészen másfajta életmódot folytatnak. A hálózóvés mindig csak alkonyattájban kezdődik és használat után a hálót megsemmisíti, illetoleg szétzaggatja, majd gombolyaggá összegyúrva ledobja a pók. Amikor a nőstény pók lepkefogó hálóját megszótte, azt az elől levő lábai közé veszi és a bokros vidék egy „forgalmas“ pontján elhelyezkedik. Ha jó falat közeledik, a hálót kifeszíti, villámgyorsan a mit sem sejtő lepke felé ugrik, a hálóval lecsap rá és azután begöngyöli a véd-

telen áldozatot, majd pedig elfogyasztja.

A nőstény pók potrohán egy púp-alakú kinövés van. Napközben, amikor a pók nem vadászik, szorosan hozzásimul egy vékony gallyhoz és miután a testének a színe teljesen megegyezik a száraz fa színével, púpja

következtében megtévesztően hasonlít egy letört száraz gallydarabkához. Ilyenformán ennél a pókfajtánál nemcsak a szerszámkészítés és használat, hanem a környezethez való alkalmazkodás, a mimikry érdekes példája is megfigyelhető.



A lepkevadász pók ugrásközben kiterjeszti a hálót... (Scherl foto)

...és begöngyöli vele az áldozatul kiszemelt pillangót

Dr. Jutassy
KOZMETIKAI GYÁRTMÁNYAI

már 35 év óta ismeretesek és keresettek, mert megbízhatók és ártalmatlanok.
Kaphatók szaküzletekben vagy megrendelhetők e címen:
DR. JUTASSY KOZMETIKA
BUDAPEST IV. KOSSUTH LAJOS U. 4.
Minden szeren rajta áll az ára!

Dr. JUTASSY KOSMETIKUS SZAPPAN
Finom, érzékeny arcbőrre.

Dr. JUTASSY SZEPLŐKENŐCS
Szeplőt és májfoltot biztosan elmúlaszt.

Dr. JUTASSY GYÓGYSZAPPAN
Zsíros, fényes, porusos arcbőrre.

Dr. JUTASSY KOSMETIKUS KENŐCS
Bőrfinomító és ráncelleni szer.

Dr. JUTASSY ANTIROUGE
Vörös orrot, vörös kezét 20 perc alatt fehérit!

Dr. JUTASSY GYÓGYSZAPPAN
Pattanásos arc biztos gyógyszere.

Dr. JUTASSY VIZPUDER
Nem tömi el a porusokat. Nem pereg le a bőrről. Az arcot mattá teszi és bársonyossá!

Dr. JUTASSY RÁDIUMISZAP
Fonnyadó arc üdítésére és ráncok ellen.

Dr. JUTASSY HAJSZESZ
Hajhullás biztos ellenszere.



Fogl II.—Fogl III., a Karsci meg a Jóska, a két elválaszthatatlan, a labdarúgó sport Castor és Polluxa nemcsak Budapesten közkedvelt, hanem mindenütt Európában, ahol a magyar labdarúgó sport diadalmas zászlóját körülhordozták.

A két keménykötésű reprezentatív hátvéd játékművészetét, megbízhatóságát és lelkes kötelességtudását ismereteni felesleges munka lenne a magyar sport-publikum előtt, érdekes hivatást véltünk azonban teljesíteni azzal, hogy újpesti otthonukban keressük fel a két reprezentatív játékos és megismertessük a sportkedvelő magyar közönséggel, miképpen él ez a két puritán jellemű sportember, amikor az élenkzf-



stopp.



Igy lesz a „bocból” antilop

nű, feszülő futball-dressz helyett, a munkahadseregének dísztelen, kopott egyenruháját viselik:

Hosszadalmas és elég unalmas utazás után elérjük az újpesti Baross uccai megállót, ahol a kalauz figyelmeztet: „Itt tessék leszállni. Itt már minden srác meg tudja mutatni, hol laknak a Fogl II. meg a Fogl III.”

Igazi külvárosi tájék. Földszintes házak, letarolt, hervadt, őszi kertek és nagy beépítetlen, szabad grundok váltakoznak. A jó újpesti homokon apró emberkék rúgják a bőrlabdát; olyan lelkesen küzdenek, mintha legalább is válogatott meccsen viselnék a meggy-színpiros magyar címeres futball-dresszt. Pedig bizony a legtöbbször vásott, foltozott a ruhája, van olyan is közöttük, aki a hűvös őszi délutánban is lyukas cipőben, vagy meztláb hódol a sportszennvedélynek. Odakiáltok nekik: „Hé fiúk! Melyik tudja közületek, merre laknak Foglék.” E jelszónak bűvös hatása volt, mert egyszerre félbeszakad a játék, mind oda-fut és ajánlkozik, hogy majd ő vezet el bennünket a Fogl Jóska, meg a Fogl Karsci otthonáig. A nagy zsvajban végre kiszül, hogy voltaképpen nincs is szükség vezetőre, mert ott van a ház előttük, alig ötven lépésnyire és így leintjük a szíves ajánlkozók seregét, s megindulunk a ház felé.

A fiúkat éppen ebédnél találjuk. Azaz már végeztek s lassan kifelé készülődnek. Szíves, magyaros vendég-szeretettel köszöntenek bennünket, de mikor előadjuk, hogy miről van szó, hogy a „Déliab” írásban és képen akarja bemutatni olvasóinak, miképpen él és dolgozik a magyar futball-sport két büszkesége, a híres „Fogl gát”, Fogl Karsci hevesen felpattan és mintha a magyar válogatott csapat kapuját fenyegető veszedelmet kellene elhárítania, olyan el-lentámadásba megy át.

— Szó sem lehet semmiféle nyilatkozatról, vagy arról, hogy bennünket munkaközben lefotografáljanak. Nagyon szomorú tapasztalataim vannak e téren és bár sajnos jellemző a magyar viszonyokra, de bizonyos, hogy a legközelebbi alkalommal csak újabb inzultusok alapjául szolgálna az, hogy a becsületes timármesterséget üzzük. Hiába, akárhogy forgatjuk a dolgot, de úgy van, hogy Magyarországon a tisztességes munka szegény. El kell tiltolni, hogy dolgozik az ember a mindennapi kenyérért, máskülönben kigúnyolják érte. Itt van,

alig pár hete, hogy a Jóska öcsémmel az a kellemetlen incidens történt, akkor is csak úgy harsogtak a „timármesterség”-t kiáltozók. A magyar közönség emlékezőtehetsége nagyon hamar csődöt mond. Hálája a szélkakasnál is szézyesebb, egy pillanat alatt elfelejti azt a sok száz becsületes küzdelmet és értékes sportteljesítményt, amivel a magyar labdarúgó sport javát szolgálja az ember és a pályán a legbántóbb sértéseknek van kitéve a játékos.

— A sok keserűség bizony nem a legjobb tanácsadó és az elmúlt napokban nagyon sokszor állottunk azon a ponton, hogy összepakkolunk és elmegyünk más ég alá, ahol jobban megbecsülik az embert. Az említett eset idején kaptuk meg egy délamerikai klub ajánlatát, amelyben csupán fog-

— Hiába, ennél kitünőbb kondíció-tréning nem létezik a világon. A láb, a derék, a hát és karizmok mind foglalkoztatva vannak. Ezt gyakorolnak rendszeresen a kényesebb természetű stárok, tudom Isten csak játék lenne számukra egy futballmérkőzés.

A három fivér felváltva magyarázza hogy ez itt a cserzőkád, ez a meszes műhely, ez a tőke, ahol a nyersbőröket szőrtelenítik. Sok érdekes fogása van a timármesterségnek, melynek receptjei szigorú titkot képeznek és a világért sem árulnák el senkinek. Megtudjuk, hogy a Fogl fivérek valósgos specialistái a legfinomabb divatbőrök kikészítésének és hogy ez menyire nem egyszerű dolog, az kitűnik abból, hogy saját bevallásuk szerint az ú. n. antilophórt bizony ártatlan



Fogl I.—Fogl II.—Fogl III.

lalóul 10.000 dollár lelépési díjat ígértek. Am a valósgában nem olyan egyszerű a dolog, mert nagyon fájna ám itthagyni ezt a műhelyt, melyet saját kezünk munkájával teremtettünk meg és fejlesztettünk ki és amely csak annál értékesebb előttünk, mert sok verejtékes óra emléke teszi előttünk kedvessé.

Érdekes megfigyelni, hogy a sokat aposztrófált „profi” futballjátékos zemei éppoly tűzben égnek, mikor a munkáról van szó, mint midőn kedvenc sportjáról beszél. Most már a fiatalabb — a Józsi — is beleszól, sőt a legidősebb Fogl fivér, az egykori „Fogl I.” átveszi a kalauz szerepét és kimegyünk a hosszú faépületbe, hogy megismerkedjünk a timármesterség titkaival. Lelekesen magyarázzák, hogy a hatalmas kádakban, egyszerre 100—150 kgr. súlyú nyersbőrt tesznek be és bizony órák hosszágig kell forgatni az ilyenformán kb. 200 kgr. súlyú alkotmányokat. Bizony sokszor megesik, hogy szombat este még mindig görnyedve, megfeszített izmokkal dolgoznak. Másnap délután azért pontosan ott állnak a helyükön és olyan rugalmasan és kötelességtudóan védik egyesületük vagy a válogatott csapat kapuját, mintha heteken át a futballtréningen kívül más testi munkát nem is végeztek volna. A Jóska meg is jegyzi tréfásan:

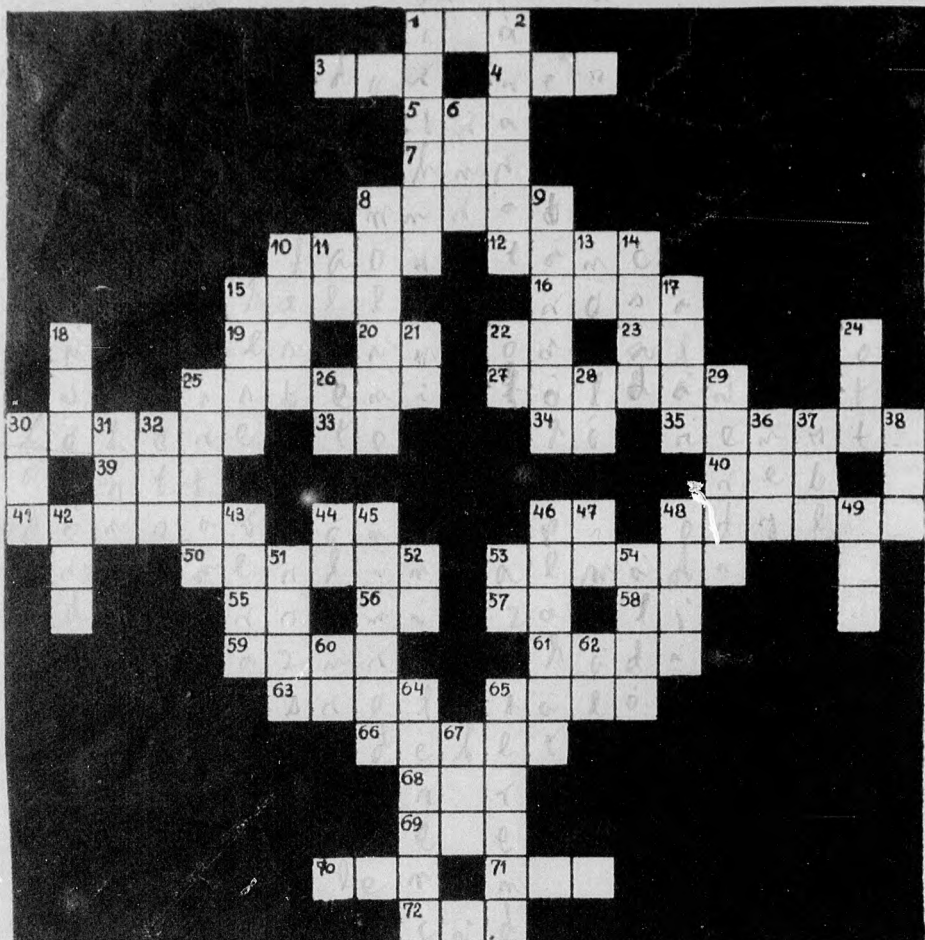
magyar bocik bőréből állítják elő. Búcsúznak a kedves Fogl-fiúktól és megköszönjük a szíves vendéglátást, de a nagy beszélgetésben egészen elfelejtkezem arról, amit pedig jóelőre feltettem magamban, hogy feltűnés nélkül lehetőleg kerülni fogom azt, hogy közelről megismerkedjem Fogl Karsci híres kézzszorításával. A szórakozottságnak azután meg is adom az árát, mert a Karsci olyan magyaros kézfogással búcsúzott, hogy én fényes nappal még a csillagokat is láttam. Így alkalmunk van hitelesen bemutatni, milyen is az, amikor Fogl Karsci barátságosan kezét szorít valakivel. (Ro-or)



Fogl Karsci „barátságos” parólfja

Keresztrejtvény.

Készítette: F. Redy.



Vízszintes sorok:

1. Ádám volt az első
3. Görög népfaj
4. Fém
5. Így utánozzák a trombita hangját
7. Belső készlet
8. Napoleon kedvenc tábornoka
10. Becsületes, kifogástalan; angolul
12. Ritmikus testmozgás
15. Anyai, mint muzsáj
16. Legszebb virág latin neve
19. Mássalhangzó fon.
20. -on, -en, -ön németül
22. Fém
23. Ilyen király is van
25. Több, mint emberi
27. Holdszelét
30. Takarmány
33. Állóvíz
34. Ásvány
35. A Nadir ellentéte
39. Mutató szó
40. A „rabbi” szó héber rövidítése

Függőleges sorok:

1. Férfinév
2. Bibliai hegy
6. Cseh író világhírű szindarabja
8. Olasz város
9. Ucca a Várban
10. Festő teszt
11. U. a., mint 23. vízszintes
13. Biztató szó
14. Tó Afrikában
15. Sok parasztló ilyen szinű
17. Női név (fonetisan)
18. Horvát férfinév vagy a koresma egyik része
21. Mutatózó
22. Indulatszó
24. U. a., mint 39. vízszintes
25. Munka után író mondhatja
26. „És” latinul
28. Vadász teszt
29. Híres olasz zeneszerző
30. Házat így is nevezik
31. A hazát így is mondják
32. Alpesi folyó
36. Híres magyar operatőrök (fon.)
37. Híres építész (fon.)
38. U. a., mint 30. függőleges
42. Fejérmegyei község
43. Női név
44. Aki teszi; gyilkos
45. A vadászok őse
46. Tele van vele minden hirdetőszlop
47. Mutatózó
48. A Nemzeti Színház egyik művésze
49. Testrész
51. Gabona
52. Mutatózó
53. Névelő
54. Aki áld
60. Mindenki ez szeretne lenni
62. Ilyen szakáll is van
64. Férfinév
65. Híres magyar porcellángyár
67. Magyar miniszter neve



Grünwald áruház, V. Lipót körút 15

A Pesti Hirlap olcsó színházjegyei: az utolsó évek legsikerültebb kedvezményes akciója.

Jól vagy rosszul megy egy színháznak, jó vagy rossz a pillanatnyi színházi konjunktúra: ettől függetlenül vannak a hétnek estéi, amikor hol ebben, hol abban a színházban egész bizonyosan künt függ a tábla és bent lelkes, szíve mélyéig átmelegedett közönség ül. Ezekben a színházakban: akkor este ugyanis a Pesti Hirlap közönsége ült, az a közönség, amely a Pesti Hirlapban minden héten sorozatosan feltüntetett előadásokra oly tetemesen olcsóbb jegyet válthattott. Hatalmas kultúrmissziót teljesít a Pesti Hirlap akkor, amikor a mai nehéz gazdasági viszonyok közt

féláru vagy ezt megközelítő olcsó jegyekhez juttatja a magyar közeposztályt, amely természetesen a lapnak ezt a példátlan előzékenységét azzal hálálja meg, hogy minden egyes esetben zsúfolásig megtölti a nézőteret. A budapesti színházak legjobb előadásait nézheti végig a Pesti Hirlap olvasótáborára hétről-hétre; minden darab és minden színház váltakozva sorra kerül; ebben a nagyszerű olcsó színházjegy kedvezményben pedig részt vehet a Pesti Hirlap minden előfizetője, sőt a Pesti Hirlap bonjainak felhasználásával minden példányonkénti vásárlója is.

MIT NYUJT A PESTI HIRLAP

1927. ÉVI
NAGY NAPTÁRA?
480 oldal — 650 kép

Ez a kitűnő, simított papíron készült, mélynyomásos képekben gazdag pompás díszmű mindenekelőtt a magyar irodalom és világirodalom leghatalmasabb írójának reprezentatív írásait tartalmazza. A szépirodalmi részben a következő írók novellái és versei sorakoznak fel: Jókai Mór, Gárdonyi Géza, Herczeg Ferenc, Móróc Zsigmond, Surányi Miklós, Arany János, Babits Mihály, Kosztolányi Dezso, Juhász Gyula, Oláh Gábor, Galsworthy, Jensen, Bontempelli, Wells, Villiers de l'Isle Adam, Thomas Mann, Dosztojevszkij, Csehov, Rilke, Wilde, Francis Jammes, Paul Claudel, Walt Withmann, D'Annunzio, Rumbaut, Verhaeren, Rabindranath Tagore. Tökéletes és ragyogó írók gyűjteménye ez, amelynek különleges értéket ad, hogy minden egyes írás előtt ott van írójának kitűnő arcképe és életrajza is. Az írók nyomán az év képzőművészeti eseményei vonulnak fel. — Ikkéletes szépségű képekben. Örök időkre szóló tárlat ez, csupa szépség és pompa. A színház és mozi fejezetei következő soron; keretük közt a világ legelső mozihírességei, a népszerűség eleven galériája; aztán, ami bizonyára az olvasó nagy tetszésével találkozik majd, az összes pesti színházak terrarai és helyarai itt találni, színházbanmenetel előtt való útbaitagítást. Megelevenedik az év története is, eleven és érdekes méltatásokban, renyget képpel, közöttük az év nevezetes halottainak arcképsora. A Naptár domináns része, legszebb és leghatalmasabb fejezete: Nagy Magyarország tákra. Egy óriási enciklopédikus mű első része ez, mely mégis önálló és önmagában befejezett. Négy ezslendő Magyarország boldog és nagy idejéből, 1867-től 1871-ig. Minden, ami azt a régi Magyarországot jelentette, írásban és képen, egybe van ill nagy szerzetten gyűjtve. A koronázás pompázatos ünnepe és jelentősége, Magyarország állapota és viszonyai, a nagy államférfiak jellemzése, a pesti városnézés a koronázás után, a magyar irodalom a kiegyezés idején, a nemzeti művészet fellángolása, a színház a koronázás idején, a régi kaszinók, a régi társasélet, a régi divat, magának a városnak, Pest-Budának élete, annak az időnek legsikerültebb karrikaturái és tréfái, a európai állapotok ezidőtájt, a sportéletünk e kezdetleges stádiuma, híres bűnügyi események, a 67-es idők közigazdasága. Ezt az óriási és mérhetetlenül érdekes anyagot számszámra kísérelti az illusztráció: csupa eredeti képek, karcok, festmények mása, a megelevenedő Pest-Budáról, híres embereiről, híres nőiről és színházszereiről, híres festményeiről. E megdöbbentően hatalmas történelmi munka után a Naptár megismereteli az olvasóval korunk hőseit, a mai idők leghíresebb embereit, arcképeket, életrajzokat hozva. Európa összes államairól minden adat pontosan felsorakozik ezután minden főváros képe. Itt a Népek és országok című részben még egy sereg érdekesség van ezenkívül. Majd következik a mai társasélet, legjellemzőbb és legérdekesebb jelenségeinek friss és érdekes megörökítése, a divat, a tánc, az ékszerek, a mulatságok s nem utolsósorban a világ minden falujá női szépségtípusainak varázsosán szép gyűjteménye. A Naptár sportrészében minden sportbarát megtalálja azt, ami őt érdekli; e helyütt kiemeljük a magyar rekordok és világrekordok hatalmas és pontos táblázatát. A tudomány esodát és az orvostudomány vívmányai f-jezik be a nagyszerű sort, melyhez végül még a hasznos tudnivalók mindenkit érdekelt tanácsai járulnak. Büszkén és minden ülzás nélkül mondhatjuk, hogy ebben a díszműben minden elképzelhető belefoglaltatik, ami mai embert érdekelt és kiállításában pedig páratlanul szép ez a közel háromnegyed kilónyi súlyú könyv. Hatszáznál több tökéletes szépségű kép díszíti a szöveget — alig is tudunk az egész világirodalomban példát ily gazdagon illusztrált kötetre! — és tartalmának f-lbec ülhetetlen változatosságát és gazdagságát jellemzi az, hogy név- és tárgymutatójában négyezernél több név sorakozik, szinte beláthatatlan osztorsorba.

E páratlan díszművet a PESTI HIRLAP minden előfizetője díjtalanul kapja meg.

Előfizetési árak: 1 óra 4 pengő (50.000 K), 2 óra 7 pengő 60 fillér (95.000 K), ¼ évre 10 pengő 80 fillér (135.000 K)



Brachfeld Szigfried és Fia
úri és női divat, V. ker., Nádor uccá 8



Hölzel és Hirschler utóda
cipőkereskedés, IV. Károly király út 5



Dellner „Herkules” drogeria
IX., Kálmán tér 5.



Kiss László drogeria
IV., Veres Pálné uccá 10.



Bőrondu és Bőrondforgalmi
Részvénytársaság
VI., Andrássy út 47



Hegedüs Zsigmond
antiquitások, díszműtárak,
VI., Andrássy út 9

Felolós szerkesztő: TOLNAI SIMON
Kiadó: TOLNAI NYOMDAI MŰINTÉZET
ÉS KIADÓVÁLLALAT RT